

DEN *danske* STJERNE

November 1974
123. Årgang — Nummer 11

Et inspirerende budskab

Familien — en guddommelig velsignelse.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er til for at fuldkommengøre de hellige, samt for at forene og ophøje vor himmelske Faders familie.

Herren har sagt, at i Det melkisedekske Præstedømmes ordinanser „åbenbares gudfrygtighedens kraft." (L. & P. 84:20). Således indtager en mand, der er iklædt Guds hellige præstedømme, og som Herren har givet lov dertil, sin stilling som familiens overhoved. Gennem hans retfærdige ledelse kan gudfrygtighedens kraft åbenbares i hans hjem. Han deler denne hellige pligt og kaldelse med sin hustru, som er hans medhjælper. I forening med vor himmelske Fader oplever de glæden ved at skabe, efterhånden som de bliver velsignet med børn og familien udvides.

En hustru og mor må inspirere familien og sin ægtemand og ære ham i hans guddommeligt tildelte stilling som familiens overhoved.

Præsident Hugh B. Brown har sagt følgende til kirkens kvinder:

„Der findes ingen bedre måde at tilbede og ære Gud på end ved at hjælpe hans sønner på deres vanskelige vej opad. Dette kræver tålmodighed, tolerance og andre typisk feminine dyder." (Hugh B. Brown, „The Exalted Sphere and Women," Relief Society Magazine, december 1965, side 887).

En ægtemand og far må stræbe efter at udføre sit hellige ansvar ved at lære sine børn de rigtige principper både i ord og ved sit eksempel på en ædel og trofast måde.

Herren har velsignet os med familier, for at vi skal kunne bevare vort evige slægtskab med ham. Måtte vi dog indse betydningen af denne guddommelige velsignelse og gøre alt, hvad vi kan, for at leve op til dette hellige ansvar, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Rex D. Pinegar
Fra De Halvfjerds' første Råd

Indholdsfortegnelser

Et inspirerende budskab: Familien – en guddommelig velsignelse, Rex D. Pinegar 442
Budskab fra Det første Præsidentskab
Gå ud i alverden, Spencer W. Kimball 444
Mormonoptegnelser, Hugh B. Brown 447
Usædvanlige historier fra vore apostles liv, ældste Melvin J. Ballard 450
Diakonens rolle, af biskop Vaughn J. Featherstone 454
Lærerens rolle, af biskop H. Burke Peterson 456
Præstens rolle, præsiderende biskop Victor L. Brown 458
„Jo, I er gamle nok piger!", Ardeth G. Kapp 460
Gætteleg, Elizabeth L. Nichols 462
Spørgsmål og svar, Robert Backman 463
Gud forudordinerer sine profeter og sit folk, ældste Bruce R. McConkie 465
Folket siger Amen, ældste Mark E. Petersen 468
Retfærdighed og barmhjertighed, James A. Cullimore 472
Ægteskabet, som varer i al evighed, Gordon B. Hinckley .. 475
Svar på en kaldelse, ældste Neal A. Maxwell 479

Børnenes sider

Det første store skridt, Mary Joyce Capps 81
Vore bedende venner 84
To Saltsøer, Nancy M. Armstrong 86
Find dyrene 88

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

November 1974
123. Årgang – Nummer 11

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

DE TOLVS RÅD
Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry

Rådgivende komité
J. Thomas Fyans, Daniel H. Ludlow, John E. Carr, Doyle L. Green
Verl. F. Scott

Redaktionskomiteen
Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen
Jørgen Ljungstrøm, koordinator
Translation Services Department
Grundtvigsvej 27 C, I tv
DK-1864 København V

LAYOUT
Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

TRYKNING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT, nye priser
6 numre .... d. kr. 20.–
12 numre .... d. kr. 39.–
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.–
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

„Gå ud i alverden"

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith sagde Herren: „Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!" (L. & P. 18:15).

Hvis ingen omvendtes til kirken, ville den visne og dø. Men måske den vigtigste grund til at missionere er at give verden en chance for at høre og akceptere evangeliet. Skrifterne er fulde af befalinger og løfter, kaldelser og belønninger i forbindelse med at prædike evangeliet. Det er med vilje jeg bruger ordet „befalinger", for i skrifterne synes der at være et gennemgående direktiv, som vi ikke kan undslå os fra, hverken den enkelte eller kirken som helhed.

Jeg spørger jer, hvad mente Herren, da han tog sine tolv apostle med op til toppen af Oliebjerget og sagde: „. . . og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende." (Ap. Gern. 1:8)? Disse var hans sidste ord her på jorden, før han blev optaget til sit himmelske hjem.

Hvad betyder egentlig: „ja, indtil jordens ende"? Han havde allerede omtalt de egne, som apostlene kendte til. Var det folket i Judæa? Eller folket i Samaria? Eller de få millioner mennesker, der boede i Mellemøsten? Hvor var da „jordens ende"? Mente han de millioner, der boede i det, der nu kaldes Amerika? Medregnede han de hundreder af tusinder eller måske millioner, der boede i Grækenland, Italien, rundt om Middelhavet, dem, der boede i Centraleuropa? Hvad mente han? Mente han ikke alle mennesker på hele jorden og de ånder, der skulle komme ned på jorden i de følgende århundreder? Har vi undervurderet hans ord eller deres betydning? Hvordan kan vi stille os tilfreds med, at 100.000 ud af de 4 milliarder mennesker der er på denne jord omvender sig til kirken, når de alle som én har brug for evangeliet?

Da Jesus var blevet korsfæstet, samledes apostlene på et bjerg i Galilæa, og Frelseren kom til dem og sagde: „Mig er givet al magt (i) Himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jeg. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Matt. 28:18—20).

Da Herren i 1830 sendte Parley P. Pratt, Oliver Cowdery, Peter Whitmer og Ziba Peterson til lamanitterne, tilføjede han: „. . . og jeg selv vil gå med dem og være midt iblandt dem. Jeg er deres talsmand hos Faderen, og intet skal få overhånd over dem." (L. & P. 32:3) Mente han blot alle de dengang eksisterende nationer?

Og da han sagde: „. . . Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende", mente han da også alle de nationer, som var organiserede på det tidspunkt? Og da han befalede dem at tage afsted, tror I så at han var i tvivl om, at det kunne lade sig gøre? Han forsikrede os om at han havde kraften. Han sagde: „Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden . . . jeg er med jer alle dage."

Og som Markus også beretter i begivenhederne efter opstandelsen, at Kristus bebrejdede dem, der tvivlede om hans opstandelse, idet han befalede dem: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!" (Mar. 16:15) Dette skete lige før himmelfarten. Tror I, at han da mente Egypten, Palæstina og Grækenland? Tror I, han også mente hele den verden, som var kendt i år 33 efter Kristus, eller den verden der var i 1970 og som er i 1980 og 1990? Hvor meget dækker udtrykket: „al verden" og hvad mente han med „al skabningen"?

Lukas skriver det således: „. . . og at der. . . skal prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslagene og begyndes fra Jerusalem." (Luk. 24:47) Det var også her en sidste befaling. Det er helt sikkert, at disse ord har virkelig betydning! Der eksisterede et verdensomspændende behov og dette skulle dækkes universelt.

Så vidt jeg husker var den verden, Moses så, en stor verden. „. . . Og Moses så verden og dens yderste grænser og alle menneskenes børn, som er og blev skabt . . ." (Moses 1:8) Jeg tvinges til at tro, at Herren på den tid kendte menneskehedens grænser, hvilke områder de ville bebo og allerede kendte sit folk, som skulle besidde denne verden.

Medens Moses endnu var under indtryk af storheden og herligheden i Herrens ord, fik han endnu mere at se.

„Moses så sig omkring og skuede jorden, ja hele jorden, og der var ikke nogen del deraf, som han ikke så, thi han opfattede den ved Guds Ånd.

„. . . og deres antal var stort, ja de var utallige som sandet ved havets bred.

„Og han skuede mange lande, og hvert land blev kaldt jord, og der var indbyggere på dens overflade." (Moses 1:27-29)

Husk også, at profeten Enok så de ånder, som Gud havde skabt. (Moses 6:36). Denne profet så med sit naturlige øje de utallige ånder og alt, hvad Gud havde skabt. Det synes mig, at Herren omhyggeligt har valgt

sine ord, da han sagde: „hver nation", „alle lande", „jordens ende", „alle tungemål", „alle folkeslag", „enhver sjæl", „hele verden", „mange lande".
Disse ord har virkelig betydning!
Det er helt sikkert at hans får ikke kun var de tusinder, som boede omkring Kristus og som han gik op og ned af hver dag. Det er en universel familie! En universel befaling!
Jeg spekulerer på om vi virkelig gør alt, hvad vi kan. Mon vi selv er tilfredse med vor indsats for at undervise hele verden? Vi har nu været undersøgere i 144 år. Er vi beredt til at yde en større indsats? Til at udvide vor synsvinkel?
Husk, Gud er på vor side. Det er ham, der er den øverstkommanderende. Det er ham, der har lagt planerne. Det var ham, der gav os befalingen. Husk på det, som Nephi sagde, og som vi har citeret tusinder af gange: „Og det skete, at jeg Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Ne. 3:7) Når jeg læser det skriftsted, kan jeg ikke lade være med at tænke på de nationer, som vi endnu ikke har prædiket evangeliet for. Jeg ved godt, at der er forhindringer. Jeg ved, hvor vanskeligt det kan være, når man har gjort sig visse anstrengelser. Men Herren vidste udmærket, hvad det var, han befalede os. Og ligesom Nephi siger vi: „Thi hele min hensigt er at kunne overtale mennesker til at komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud, og blive frelst." (1. Ne. 6:4)
Når jeg læser kirkens historie, så forbløffes jeg over de tidlige brødres mod, når de drog ud i verden. På en eller anden måde fandt de en udvej. Selv om de kom ud for forfølgelse og andre vanskeligheder, drog de alligevel ud og sørgede for, at der blev åbnet muligheder for mange mennesker, som ellers ville være forblevet i mørket. Jeg tænker på, hvordan disse frygtløse mænd prædikede evangeliet for indianerne i nærheden af hovedkvarteret, endnu før kirken var fuldtud organiseret. Så tidligt som i 1837 var medlemmer af De Tolv i England for der at bekæmpe Satan, i 1844 var de i Tahiti, i 1851 i Australien, Island 1853, Italien 1850, og i 1850 også i Schweitz, Tyskland, Tonga, Tyrkiet, Mexico, Frankrig og Hawaii. Og når man ser de fremskridt, vi har gjort i nogle af disse lande, og hvor lidt der er sket i mange af deres nabolande, må man undres. Meget af dette missioneringsarbejde blev udført, medens lederne endnu var på vej over Rocky Mountains mod Utah, mens de endnu var ved at beplante jorden og byggede deres huse. Dette er sandelig tro.
Nu vil jeg gerne have lov til at tale om den udvidelse, som jeg mener er nødvendig, og som jeg også tror er mulig. Igen, Herren har sagt: „Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden." (Matt. 28:18)
Herren gav Thomas B. Marsh samt Joseph, Sidney og Hyrum myndighed til at „holde mit riges nøgler" og myndighed til at „være min tjener og åbne rigets dør overalt" (L. & P. 112:16-17)
Til disse uforfærdede ledere lød befalingen: „. . . og hvor du forkynder mit ord, skal vejen i sandhed blive banet for dig, så de kan modtage mit ord." (L. & P. 112:19)
Brødre, jeg føler mig overbevist om, at når vi har gjort alt, hvad der står i vor magt, så vil Herren på en eller anden måde sórge for, at de rigtige døre bliver åbnet for os. Jeg er sikker på det.
Men jeg kan ikke se nogen grund til, at Herren skulle åbne døre for os, som vi ikke er parate til at gå ind af.
Jeg føler mig overbevist om, at vi kunne finde mennesker, som er parate til at hjælpe apostlene med at åbne dørene — dygtige og pålidelige nationale ledere — men, ikke før vi selv er parate hertil.
Vi har i dag 17.500 missionærer. Vi kan sende endnu flere ud. Mange flere! Der gik 8900 gennem missionshjemmet (Ricks College) i 1973.
Jeg tror, det var John Taylor, der sagde, at Gud vil stille os til ansvar for de mennesker, som vi kunne have frelst, hvis vi havde gjort vor pligt.
Når jeg søger missionærer. så er det ikke mindre gode missionærer, jeg beder om, eller missionærer, der er psykisk inhabile, som ikke har et vidnesbyrd eller som er umoralske. Jeg opfordrer til, at vi starter tidligere og i hver eneste gren og ward i verden underviser vore kommende missionærer bedre. Det er endnu en udfordring — at de unge mennesker vil forstå, at det er et stort privilegium at tage på mission, og at de må være raske og stærke fysisk, psykisk og åndeligt, samt at „Herren (ikke) kan . . . se på synd med den ringeste eftergivenhed." (L. & P. 1:31)
Jeg søger missionærer, som er blevet omhyggeligt oplært og undervist i deres familier og i kirkens organisationer, og som er optændte af iver for at opfylde en mission Jeg opfordrer til bedre interviews, mere dybtgående interviews, hvor der bliver udvist mere forståelse og indlevelsesevne, men særligt opfordrer jeg til, at vi oplærer de fremtidige missionærer meget bedre, på et tidligere tidspunkt og over en længere periode, så de hver især ser frem til deres mission med stor glæde.
Jeg har ganske vist ikke selv haft megen indflydelse herpå, men da jeg kom ind i De tolvs Råd i 1943, var vi mindre end en million medlemmer; i dag er vi 3.353.000. Dengang havde vi 146 stave og omkring 40 missioner, nu er der 633 stave og 107 missioner. Fra 1943 til 1959 voksede medlemstallet fra 937.000 til 1.116.000, og så i 1973 var vi 3.300.000. Dette betyder en vækst på omkring 19 % i de 16 år fra 1943 til 1959 og omkring 196 % mellem 1959 og 1974. Dette er simpelthen en fantastisk vækst.
Det kan måske interessere jer at vide, at af de 17.564 missionærer, der taltes, i sidste uge (d.v.s. den 30. Marts) var der 9.560, der prædikede evangeliet på en-

gelsk, hvilket er omkring 55 % af samtlige missionærer, og det er dem, der prædiker i De forenede Stater og Canada, Storbritanien, Australien, New Zealand og Filippinerne. Der er i øjeblikket omkring 8.000 missionærer, der undervises i sprog i sprogskolemissionerne. Disse 45 % undervises på de tre sprogskoler — omkring 17 % eller 3.000 i spansk, omkring 1.000 i tysk, omkring 1.000 i japansk, omkring 400 i fransk, og omkring 600 i portugisisk, og et ret stort antalt undervises i dansk, finsk, hollandsk, norsk og svensk, kinesisk, italiensk, koreansk, thailandsk, samoansk, boersproget og i navajo.

Jeg synes, det er meget interessant, at visse statistikere har fortalt os, at i år 33 e. Kr, da Frelseren lagde så stor vægt på „alle nationer, slægter, tungemål og folk", var der formodentlig omkring en kvart milliard mennesker på jorden. (250.000.000).

Atten hundrede år senere, da befalingen kom gennem Joseph Smith om at omvende verden, regner vore eksperter med, at der var en milliard, eller cirka fire gange så mange mennesker på jorden som i tidernes midte. Og i dag, hvor vi fornyer påbudet om at prædike evangeliet for hele verden, har man regnet ud, at der formodentlig er tre og en halv milliard mennesker (3.500.000.000).

Spørgsmålet stilles igen og igen: Bør alle unge mænd opfylde en mission? Og svaret får vi af Herren. Det er et „Ja." Alle unge mænd bør opfylde en mission. Herren sagde: „Udsend min kirkes ældster til folkene, som bor langt borte, (han sagde ældster, vi taler naturligvis også her om ældster) til øerne i havet. Send dem til fremmede lande, kald på alle folk, først ikke-jøderne og siden jøderne." (L. & P. 133:8). Han satte ingen grænser for denne befaling.

Men vi er dog klare over, at selvom alle unge mænd bør opfylde en mission, så er det dog ikke dem alle, der er parate til at prædike evangeliet i udlandet. Alt for mange unge mænd når missionæralderen, uden at være tilstrækkelig forberedte til at tage på mission, og så bør de selvfølgelig heller ikke sendes afsted. Men de burde **alle** være klar til at tage på mission. Der er nogle få, som ikke kan klare det fysisk. Men der findes alt for mange, som ikke kan klare det følelsesmæssigt, åndeligt og moralsk, fordi de ikke har sørget for at leve et rent liv i harmoni med missionærarbejdets ånd. De skulle have været parate. De burde være det! Men fordi de har brudt loven, kan det være, at de ikke kan få denne velsignelse, og heri ligger en af vore største udfordringer, at sørge for, at vore unge mænd er værdige til at tage på mission. Ja, alle værdige unge mænd bør tage korset op. Vi burde være så talrige som en hær, os, der prædiker om Kristus og ham som korsfæstedes! Ja, de skulle være parate; normalt skulle de have sparet op til formålet, og i hvert fald skulle deres hjerter være optændt af iver efter at tjene.

Herren siger: „. . . og at hvert menneske skal tage retfærdighed i sine hænder og omgjorde sine lænder med trofasthed og opløfte sin røst til advarsel for jordens indbyggere og forkynde, både ved ord og ved flugt, at ødelæggelsen skal komme over de ugudelige." (L. & P. 63:37) Læg vel mærke til, at han sagde *hvert menneske*; det er vor pligt at sørge vor, at *hvert menneske* er forberedt herpå.

For omkring et år siden befandt jeg mig i Japan og Korea, og jeg så, hvordan mange dejlige unge mennesker sluttede sig til kirken der og blev ledere i organisationerne, og for mit indre øje kunne jeg se, hvorledes disse i tusindtal ville længes efter og forberede sig på at tage udenlands for at missionere; siden har jeg været i Mexico, og der kunne jeg igen for mit indre øje se, hvorledes unge mexicanere i større antal ville kvalificere sig til at tage på mission i deres eget land og siden i udlandet, det samme så jeg for mig med hensyn til de unge fra alle de sydamerikanske lande, ja, indtil Herrens missionærers hær ville kunne dække hele jorden, som vandene dækker havenes mægtige dyb.

I alle de lande, jeg nogensinde har besøgt, har jeg truffet mange intelligente og velkvalificerede ledere, og jeg husker de utallige mennesker, der har nydt godt af evangeliet.

Når vi har øget antallet af missionærer fra kirkens organiserede dele i den grad, det er muligt, det vil sige, når enhver værdig ung mand i kirken, som er i stand dertil, er missionær; når hver eneste stav og mission i andre lande selv har missionærer nok til deres eget område, så det ikke længere er nødvendigt for de unge fra De forenede Stater og Canada at tage dertil; når vi har gjort brug af de kvalificerede mennesker, der kan hjælpe apostlene med at åbne nye missionsmarker; når vi har brugt satelitterne og andre opfindelser i den videst mulige udstrækning — og ligeledes aviserne, bladene, fjernsynet og radioen — til udbredelse af hans ord; når vi har organiseret utallige andre stave, udfra hvilke arbejdet kan føres endnu videre ud; når vi har reaktiveret de adskillige unge mænd, der er inaktive og som endnu ikke er ordineret, som endnu ikke har været på mission, og som endnu ikke er blevet gift, så — og ikke et øjeblik før — er vi ved at nærme os udførelsen af vor Herre og Mesters befaling om at gå ud i alverden og prædike evangeliet for al skabningen.

Jeg føler mig overbevist om, at Herrens velsignelser vil tilflyde ethvert land, som åbner sine porte for Kristi evangelium. Det vil blive velsignet med hensyn til uddannelse, kultur, tro og kærlighed, ligesom Enoks Zion, som blev optaget til Himlen, og blive som dette land var i de to hundrede år, hvor nephitterne levede her i fred og retfærd. Nationerne vil få overflod, folket blive rigt og velstående, alle vil finde fred og glæde, og de, der er parate til at modtage og helliggøre det, vil få evigt liv.

Jeg nedbeder Herrens velsignelser over vore hoveder, når vi nu forsøger at leve op til dette store ansvar, i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ○

MORMONOPTEGNELSER

Enhver oprigtig sidste dages hellig ved fuldtud, hvordan det er dagligt at efterleve evangeliet og at elske Herren. Det hører med i vor tilværelse. Men lad os dele de oplevelser med hinanden, som har styrket vore vidnesbyrd: de bønner, som er blevet besvaret og den inspiration, vi har modtaget gennem en kærlig familie, vore venner og præstedømmet, samt kirkens hjælpeorganisationer. Send dem til
Jørgen Ljungstrøm (koordinator)
Translation Services Department
Grundtvigsvej 27 C
1864 København V
og mærk kuverten
„Mormonoptegnelser".

Vil De være vores pastor?

EN MISSIONÆROPLEVELSE VED ÆLDSTE HUGH B. BROWN, af De tolvs Råd

I 1904, da jeg var 21 år gammel, blev jeg kaldet til at tage på mission i England, og da dagen oprandt fulgte min mor mig til jernbanestationen for at sige farvel. Lige før toget skulle til at køre sagde hun: „Hugh, husker du, hvordan du, da du var lille, ofte havde mareridt? Nogle gange vågnede du om natten og råbte til mig, der lå og sov i værelset ved siden af: ‚Mor, Mor, er du der?' Og så svarede jeg: ‚Ja, min dreng, jeg er her. Du skal ikke være bange, bare læg dig til at sove igen.'"

Og så fortsatte hun: „Og det gjorde du altid; du faldt straks i søvn igen og sov roligt resten af natten. Nu rejser du næsten 16.000 km bort. Og af og til vil du føle trang til at kalde på mig, men jeg vil ikke kunne høre dig. Du vil komme ud for vanskeligheder, og du vil opleve mareridt om dagen, skønt dine øjne er åbne. Og du vil have bekymringer og problemer.

„Men jeg ønsker, at du skal vide, at skønt jeg ikke vil være i stand til at høre dig, så er der dog en anden, der altid hører dig. Og hvis du vil kalde med den samme tillid, du havde til mig, da du var lille, og sige: ‚Fader, er du der?' Så kan jeg love dig, min søn, at han vil svare dig. Du vil måske ikke kunne høre hans stemme eller se hans skikkelse, men han vil svare dig, og du vil føle dig trøstet af vished om, at han er der, og at han holder af dig; og så kan du i overført betydning vende dig om på den anden side og roligt falde i søvn igen, ligegyldigt hvad der er i vejen."

Da jeg ankom til Salt Lake City for at blive ordineret til missionær, må jeg mildest talt have set forfærdelig ud. Jeg var hjulbenet af at ride for meget. Jeg var oversået med fregner, som jeg havde fået på grund af solen, og mit hår var næsten hvidt. Jeg tror aldrig, nogen missionær var taget ud i missionsmarken og set mere håbløs ud end jeg.

Da jeg seks uger senere ankom til den britiske mission, blev jeg sendt til Norwich. Og da jeg kom dertil, sagde distriktpræsidenten til mig: „Ældste Brown, vi vil gerne bede dig om at tage til Cambridge. Ældste Downs tager med dig. Han er 45 år og har for øvrigt fået tilladelse til at tage til Paris dagen efter, at I er kommet til Cambridge, så du bliver altså alene der. Det kunne måske interessere dig, at vide, ældste Brown," fortsatte han, „at de sidste missionærer blev jaget ud af Cambridge med geværer, og at man sagde til dem, at den næste missionær, der viser sig i Cambridge, bliver skudt uden advarsel. Denne missionær, ældste Brown, det er dig".

Vi tog altså til Cambridge og så da også anti-mormonbannere overalt, fordi det var rygtedes, at mormonerne ville komme tilbage. Nogle af bannerne var morsomme, andre var mildest talt til at græde over.

Vi fandt et logi, og ældste Downs hjalp mig med at gøre nogle brochurer klar, idet vi skrev mit navn og min adresse på dem. Han gav mig besked på, hvor jeg skulle begynde at banke på dørene, og efter at han var taget afsted næste morgen, begyndte jeg så. Jeg gik rundt hele formiddagen; jeg så ikke et eneste venligt blik, og evangeliet fik jeg slet ikke lejlighed til at tale om.

Halvfems procent af de døre, der blev åbnet, blev omgående smækket i for næsen af mig igen. Da jeg gik hjem til mit værelse ved middagstid, var jeg en smule modløs, men gik alligevel igen ud om eftermiddagen, hvor det ikke gik mig stort bedre. Næste dag var det lørdag, og jeg tænkte ved mig selv, at jeg i det mindste måtte prøve at få bare en samtale om evangeliet ud af tre dages arbejde, så jeg gik også ud lørdag formiddag. Men lige meget hjalp det, og jeg følte mig mere og mere overbevist om, at Herren havde taget fejl.

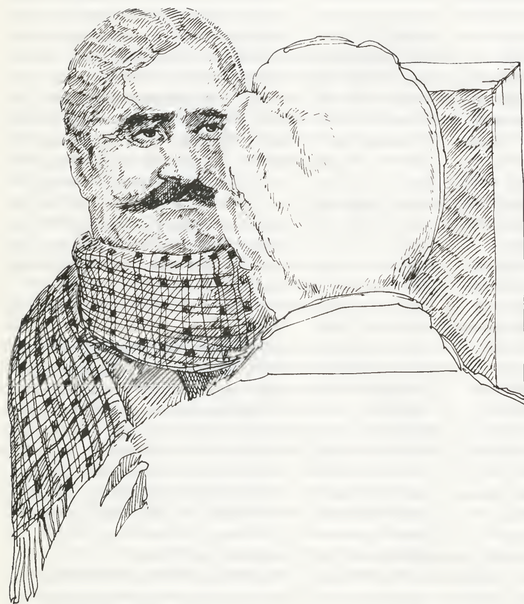
Jeg sagde: „Fader, er du der?" Og han svarede: „Jeg er her," Men han sagde noget om, at jeg skulle lægge mig til at sove. Jeg gik rundt og bankede på dørene indtil ved middagstid om lørdagen og gik så hjem til mit værelse. Men Herren skulle have vidst bedre end at sende mig hertil, tænkte jeg ved mig selv. Jeg følte mig forfærdelig alene og hjælpeløs. Der fandtes ikke en eneste sidste dages hellig ud over mig indenfor en radius af ca 200 km.

Mens jeg sad foran den lille kamin og forsøgte at få varmen og tænkte på, hvorfor Herren dog havde sendt mig til et så håbløst sted, så bankede det på døren. Min værtinde lukkede op,

og jeg hørte en herrestemme sige: „Bor der en ældste Brown her?" „Nå," tænkte jeg, „nu er det sket!" Hun svarede: „Jo, det gør der; han sidder inde i stuen der."
Han kom ind til mig, og jeg så, at han holdt en brochure i hånden. Han så tvivlrådig på mig og sagde: „Er De ældste Brown?" Det kunne jeg jo ikke nægte. Så sagde han: „Og det var Dem, der stak denne brochure ind under min dør?"

„Ja," sagde jeg, „det var det."

Så sagde han: „Ældste Brown, i søndags var der 17 familier, der forlod den engelske statskirke. Vi er alle ret store familier, og da jeg selv har et stort hus med et meget stort værelse, hvor vi alle kunne være, samledes alle i mit hus — alle vi, som havde været medlemmer af den engelske statskirke indtil den dag. Vi bad sammen og blev enige om, at vi hele ugen hver dag ville bede Herren sende os en ny pastor."
Så sagde han: „Da jeg kom hjem til aften, var jeg sikker på, at Herren ikke havde hørt vore bønner. Jeg følte mig modløs, indtil jeg åbnede døren og så denne brochure ligge på gulvet. Og da jeg læste den, forstod jeg, at Herren havde besvaret vore bønner. Jeg er kommet for at spørge, om De vil komme hen til os i morgen og være vores pastor."
Jeg havde kun været i missionsmarken i tre dage. Jeg havde ikke afholdt noget møde, ja, ikke engang deltaget i noget møde i missionsmarken. Ingen kunne havde stået mere hjælpeløs end jeg, og alligevel spurgte denne mand mig: „Vil De være vores pastor?"
Jeg vidste ikke, hvad en pastor var, men jeg gjorde, hvad enhver ældste ville have gjort i den situation. Jeg rettede mig op og sagde: „Ja, jeg skal nok være der."
Han takkede mig og gik, og da han

„Jeg er kommet for at spørge Dem, om De vil komme hen til mødet i morgen og være vores pastor."

gik ud af døren, gik min appetit med. Jeg kaldte på min værtinde og sagde til hende. at jeg ingen aftensmad skulle have, gik op på mit værelse og gjorde mig istand til natten. Jeg knælede ned ved min seng, og for første gang i mit liv talte jeg virkelig med Gud. Jeg havde lært at bede, og jeg havde altid bedt mine bønner; men da jeg den aften knælede ned ved min seng, talte jeg virkelig med Herren. Jeg fortalte om den situation, jeg befandt mig i; jeg fortalte ham, om disse mennesker, der havde forladt den engelske statskirke i deres søgen efter sandheden, at de rakte hænderne ud for at få den, men at jeg ikke var tilstrækkelig forberedt til at kunne give dem den. Jeg bad ham om at fratage mig dette ansvar. Men det virkede ikke, som om han svarede. Jeg rejste mig og gik i seng, hvor jeg så lå og vendte og drejede mig et stykke tid. Så stod jeg op igen og fortsatte så med at bede hele natten igennem.

Næste morgen gik jeg ned til værtinden og sagde til hende, at jeg ingen morgenmad skulle have den dag, og så gik jeg mig en lang tur på Cambridge-universitetets område. Hele formiddagen gik jeg og så på de glade unge mennesker og misundte dem på ganske samme måde, som jeg plejede at misunde køerne, når jeg så dem ligge og tygge drøv i fred og ro. Min sjæl var i oprør, og disse glade unge studerende gjorde det bare værre. Jeg gik hjem ved middagstid og sagde til værtinden, at hun ikke skulle lave frokost til mig, og så gik jeg igen ud for at fortsætte min travetur. Jeg gik rundt hele eftermiddagen. Jeg kan huske, at jeg så en lille sky, og at jeg bad til Herren, om den ikke måtte vokse, til den til sidst blev sådant et uvejr, at ingen ville komme til mødet. Men bønnen blev ikke besvaret.

Om aftenen sad jeg ved kaminen og bad og tænkte på, hvad jeg skulle gøre. Klokken blev til sidst kvart i syv, og så rejste jeg mig og tog min dobbeltradede frakke på. Jeg tog også nogle gedeskindshandsker på, jeg havde aldrig før haft sådan nogle på. Så tog jeg en spadserestok, som jeg havde fået besked om at købe; jeg havde heller aldrig gået med spadserestok. Jeg tog en stiv hat på hovedet, som jeg heller aldrig havde haft på før og tvang mig selv til at gå ned til det aftalte hus. Manden, som jeg havde truffet aftenen før, så mig komme, han stod i døren, bukkede meget dybt og bød mig højtideligt velkommen. Jeg var dødsens ræd.

Jeg gik indenfor i et stort værelse, der var fyldt med mennesker; de rejste sig allesammen respektfuldt for deres nye pastor. Det blev det ikke bedre af. Da var det først, at jeg rigtig begyndte at overveje, hvad jeg skulle gøre.

Det var først nu, det gik op for mig, at det var mig, der skulle holde alle talerne og bede alle bønnerne, og viste det sig, synge, hvad der skulle synges. „Lad os synge: O, min Fader", sagde jeg. Forsamlingen så uforstående ud, og så sang jeg den — det føltes som en uendelig lang solo. Mine knæ rystede, som skulle de give efter under mig. Så sagde jeg: „Ville I have noget imod at vende jer om og knæle ned ved jeres stole, medens vi beder?" Jeg tænkte, at her var en mulighed for at få dem til at holde op med at se på mig.

De knælede ned, og jeg bad. Og for anden gang i mit liv talte jeg virkelig med Gud. Jeg talte med ham, som to mennesker taler sammen ansigt til ansigt om noget alvorligt. Jeg fortalte ham igen om situationen og om disse mennesker, som var samlet her for at høre sandheden, og jeg kan huske, at jeg sagde: „O Gud, vil du lære dem sandheden at kende i aften; hvis jeg kan være dit redskab hertil, så vil jeg være glad. Men Gud, du må dirigere tingene." Så snart jeg begyndte at bede, følte jeg ikke længere nogen frygt eller bekymring, og jeg tænkte ikke mere over, hvad der videre skulle ske.

Da vi rejste os fra bønnen, havde de fleste af mine tilhørere tårer i øjnene. Jeg sprang den anden salme over og begyndte at tale. Jeg talte i 45 minutter. Gud holdt igennem mig sådan en tale, som jeg aldrig havde hørt magen til, og mine tilhørere havde i hvert fald aldrig hørt noget lignende. Da mødet var slut, samledes de omkring mig og holdt mine hænder og kyssede dem.

Jeg sagde før, at jeg havde måttet tvinge mig selv til at gå derhen. Nu kan jeg fortælle jer, at det føltes, som om mine fødder overhovedet ikke berørte jorden på tilbagevejen. Så strålende glad var jeg over, at Gud havde bønhørt mig.

Inden der var gået tre måneder var hver eneste mand, kvinde og hvert eneste barn, der havde været i værelset den aften, medlem af kirken. De emigrerede til Idaho og Utah og til andre steder i De forenede Stater. De sendte deres sønner og sønnesønner tilbage i missionsmarken, og en af de ældste af dem fortalte mig forleden i Salt Lake City, at han vidste, at mere end 10.000 mennesker direkte og indirekte var kommet ind i kirken på grund af det møde, fordi alle, der havde været tilstede havde bragt budskabet videre til andre."

Ved jeg, om Gud lever? Jeg ved det med større bestemthed, end jeg ved noget andet her i livet. Jeg ved, at han er min ven, jeg ved, at han er der, og at han hører mig, når jeg kalder på ham, og hvad har jeg at frygte, når jeg har denne viden? ○

USÆDVANLIGE HISTORIER FRA VORE APOSTLES LIV

ÆLDSTE MELVIN J. BALLARD

Biografi

Ældste Ballard blev født den 9. februar 1873 i Logan i Utah. Hans far var Henry Ballard og hans mor Magaret McNeil Ballard.

Ældste Ballards fader var biskop for Logan 2. ward i mere end 39 år.

I 1896 ledede kirken et eksperiment med missionærarbejdet.

Ældste B. H. Roberts blev kaldet til at rejse rundt og tale i nogle af de største byer i De forenede Stater. George D. Pyper, som havde en fin tenorstemme, Melvin J. Ballard, som havde en vidunderlig barytonstemme og Edward P. Midgley, organist, blev kaldet til at ledsage ham.

Ældste Ballard har været kaldet til missionspræsident for de Nordvestlige Staters Mission, som havde hovedkvarter i Portland, Oregon. Denne nye stilling tiltrådte han den 1. maj, 1909.

Han tjente som missionspræsident i 10 år, indtil han blev kaldet til apostel den 7. januar, 1919. Han blev ordineret af præsident Heber J. Grant. På dette tidspunkt i kaldelsen var han 44 år gammel.

I 1925 blev Ældste Ballard kaldet på en mission i Syd-Amerika.

Ældste Melvin Joseph Ballard døde den 30. Juli, 1939.

Ældste Ballards søn, Melvin R. Ballard, har tilegnet sin far følgende hædersbevisning:

„Giv din fader denne her“

Den 18. maj 1884 kunne man se en lang række medlemmer stå i kø udenfor Henry Ballards hjem i Logan for at få en tempelanbefaling. Det var en dejlig, varm dag og Ellen, Henrys 9-årige datter, legede med nogle kammerater på fortovet udenfor huset, da to ældre herre kom gående midt på gaden. Een af mændene kaldte: „Kom her hen, min ven.“ Da Ellen tøvede, pegede den fremmede på hende og sagde, „Ja, jeg mener dig.“ Idet han gav hende en avis i hånden, sagde han: „Giv din fader denne her. Du må ikke give den til andre. Skynd dig og tab den ikke.“

Henrys kone, Magaret, fortæller nu resten af historien. „Ellen kom ind og spurgte efter sin fader. Jeg fortalte hende, at hendes fader var travlt optaget med at skrive tempelanbefalinger og bad hende om at give mig avisen, så jeg kunne give ham den. Hun sagde: ‚Nej, manden, som gav mig den, sagde, at jeg ikke måtte give den til andre end far.‘ Så lod jeg barnet gå ind med avisen til sin fader.“

Henry opfattede hurtigt situationen. Avisen var Newbury Weekly News fra England. I den var der en særlig artikel skrevet af „Vandringsmanden“, som havde nedfældet optegnelser fra Tatcham kirkegård — navne og andre genealogiske data på hans fader og omkring 60 af Henrys afdøde slægtninge. Hvem var kommet med den? Idet han hurtigt spurgte Ellen, ilede han udenfor og søgte og spurgte i de omkringliggende gader. I den tyndt befolkede omegn, hvor alle indbyggere kendte hinanden, var der ingen, der havde set de to fremmede. De blev aldrig fundet. At disse to kunne forsvinde, var i sig selv et under, men endnu mere fantastisk var det, at datoen på avisen var — 15. maj, 1884. På et tidspunkt længe før luftposten eksisterede og hvor det tog adskillige uger for post at nå fra England til Vest-Amerika, havde denne avis gjort rejsen på tre dage!

Næste dag tog biskop Ballard avisen og berettede, hvad der var sket for præsident Merrill, præsidenten for Logan Templet. Han sagde: „Broder Ballard, nogen på den anden side er utålmodig efter at få deres arbejde gjort og vedkommende vidste, at du ville gøre det, hvis denne avis kom i dine hænder. *Du* skal udføre arbejdet, for du modtog avisen gennem Herrens sendebud.“ Til deres store

glæde fik familien Ballard gjort dåb og endowments i templet for alle de mennesker, som stod på listen. „Vandringsmanden" fik aldrig i dette liv at vide, hvilket under hans „feriestrejftur" havde muliggjort.

„Han tog mig i sine arme og kyssede mig"

Jeg vidner for jer, at jeg ved, at Herren lever. Jeg ved, at han ofrede sig og gav dette sonoffer. Han har givet mig en forsmag på disse ting.

Jeg mindes en oplevelse, som jeg havde for 2 år siden, hvilken vidnede for mig om virkeligheden af hans død, hans korsfæstelse og hans opstandelse. Dette vil jeg aldrig nogensinde glemme. Jeg giver jer unge mænd og kvinder dette vidnesbyrd i aften; ikke for at virke triumferende, men af et ydmygt og taknemmeligt hjerte. Jeg ved at Herren lever og jeg ved, at mennesket gennem ham kan blive frelst og at vi ikke kan tillade os, at overse dette velsignede offer, som han har givet os til hjælp for vor åndelige udvikling, så vi kan berede os til at komme tilbage til ham og blive retfærdiggjort.

På Fort Peck indianerreservatet skulle jeg engang udføre noget missionærarbejde sammen med nogle brødre. Som vi arbejdede blandt indianerne og søgte Herrens inspiration angående nogle specielle beslutninger, som vedrørte vort arbejde der, og modtog et svar på, at vi gjorde tingene i henhold til hans vilje, drømte jeg en nat, at jeg befandt mig i det hellige tempel. Efter at have tilbragt en tid i bøn og glæde fik jeg at vide, at jeg kunne få lov til at komme ind i et af værelserne, hvor jeg ville møde et herliggjort væsen. Da jeg kom ind af døren, så jeg, siddende på en platform, det mest vidunderlige væsen, jeg nogensinde havde set eller som jeg nogensinde havde forestillet mig kunne eksistere i hele verden. Da jeg nærmede mig for at hilse, rejste han sig og gik frem mod mig med udbredte arme og med et smil hviskede han blidt mit navn. Selv om jeg skulle blive en million år gammel, vil jeg aldrig glemme det smil. Han tog mig i sine arme og kyssede mig, omfavnede mig og velsignede mig indtil marven i mine knogler syntes at ville smelte. Til slut knælede jeg ned for hans fødder og da jeg badede dem med mine tårer og kys, så jeg naglemærkerne i fødderne på denne vor verdens Frelser. Den følelse, som jeg havde i hans nærhed, ham, som holder alle ting i sine hænder, ved at have hans kærlighed, hans hengivenhed og hans velsignelser var således, at skulle jeg nogensinde modtage det, som jeg netop havde fået en forsmag på, ville jeg give alt, hvad jeg er og alt, hvad jeg håber at blive, for at få den følelse igen.

„Hans hjerte knustes næsten"

Der står skrevet: Således elskede Gud verden, at han lod sin Søn den enbårne dø for verden, for at enhver, som tror på ham, ja, og holder hans bud, skal have evigt liv. (Se Joh. 3:16). Men dette hellige offer kræver ikke så meget af os — alle disse strålende privilegier er givet os frit og det får mig til at tænke på noget, som een af vore store forfattere har sagt. Det lyder nogenlunde således: „Ved Djævelens fødder sælges alt. Enhver værdiløs genstand er sin vægt værd i guld." (J. R. Lowell: „Vision of Sir Launfal.")

Det er kun himmelen, som foræres bort, og det er kun Gud alene, man kan anmode om denne gave. Selvom vi måske intet giver for denne soning og dette offer, har det ikke desto mindre kostet nogen noget og jeg elsker at tænke på, hvad det kostede vor himmelske Fader, at give os sin elskede søn, vor Faders værdige Søn, som elskede verden så meget, at han gav sit liv for at frelse den, for at frelse os og give os åndelig næring, mens vi vandrer i dette liv og gøre os parate til at indtræde i de evige verdener og der være sammen med ham. (L. & P. 132:55)

Når jeg læser beretningen om Abraham, som skulle ofre sin søn, Isak, tror jeg, at vor Fader prøver at fortælle os, hvad det kostede ham, at give sin søn til denne jord. I husker historien om, hvorledes Abrahams søn fødtes efter mange års venten og hvorledes han blev betragtet af sin ærværdige fader Abraham, som mere dyrebar end alle hans andre besiddelser og at Abraham midt i al sin glæde blev befalet at ofre sin eneste søn som offer til Herren. Han adlød. Kan I forestille jer, hvorledes Abraham følte ved denne, lejlighed? I elsker jeres søn lige så højt som Abraham gjorde, måske enda ikke helt så højt på grund af de særlige omstændigheder, men hvad tror I, han tænkte, da de skulle rejse og sagde farvel til mor Sara? Hvad tror I han følte, da han så Isak sige farvel til sin mor for at rejse i 3 dage til et udpeget sted hvor ofret skulle gives? Forstil jer, at det næsten var umuligt for fader Abraham at skjule sin sorg og smerte ved afskeden, men han og hans søn rejste alligevel trofast de tre dage mod det udvalgte sted og Isak bar brændet, som skulle bruges til ofringen. De to andre, som var med dem, fik besked på at blive tilbage, mens Abraham og hans søn gik op på bjerget.

Så sagde drengen til sin far: „Hvorledes Fader. Her er ilden og brændet, men hvor er dyret til brændofferet?"

Det må have gået fader Abraham lige til hjertet at høre den oprigtige og tillidsfulde søn sige: „Du har glemt offeret." Idet han så på ynglingen, den forjættede søn, kunne den stakkels far kun sige: „Gud vil selv udse sig dyret til brændofferet, min søn!"

Sammen gik de op på bjerget, sammen samlede de sten og lagde brændet på dem. Så blev Isak bundet på hænder og fødder og lagt på brændet oven på alteret. Jeg formoder, at Abraham som enhver anden far har givet sin søn et farvelkys og en velsignelse og at hans sjæl i denne stund må have været ude af sig selv af fortvivlelse ved at tænke på, at hans søn skulle dø ved sin egen fars hånd. Alt blev udført indtil det kolde

stål glimtede i solen og hånden som skulle udgyde livsblodet blev løftet, så sagde en Herrens engel: „Det er nok."

Vor himmelske Fader gik gennem alt dette og endnu mere, for i hans tilfælde blev hånden ikke standset. Han elskede sin søn, Jesus Kristus, mere end Abraham elskede Isak, for vor Fader havde sin søn, vor Forløser, i de evige verdener, denne Søn var trofast og sanddru i århundreder, han havde et stade, som betød ære og herlighed og Faderen elskede ham umådeligt. Dog tillod han denne højtelskede søn at stige ned fra sin ære og herlighed, hvor millioner hyldede ham, til jorden og en ringeagt, som det ikke står i menneskets magt at fatte. Han kom for at modtage spotten, mishandlingen og tornekronen (Johs. 19:2). Gud hørte sin Søns fortvivlede råb af smerte, i haven, hvor det siges, at hans legemes porer åbnede sig og han svedte blod, idet han udbrød: „Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig!" (Luk. 22:42)

Jeg spørger jer, hvilken far og mor i denne verden kunne blive ved med at høre på deres børns fortvivlede skrig, uden at komme dem til undsætning? Jeg har hørt om mødre, som uden at kunne svømme, har kastet sig i en hvirvlende strøm for at redde deres druknende barn; mødre, som er styrtet ind i brændende bygninger for at redde dem, de holdt af.

Vi kan ikke blive ved med at høre på disse skrig, uden at de rører vore hjerter. Herren har ikke givet os magt til at frelse os selv. Han har givet os tro til at underkaste os det uundgåelige, men han har magten til at frelse og han elskede sin Søn og han kunne have reddet ham. Han kunne have befriet ham for hobens forhånelse. Han kunne have reddet ham, da tornekronen blev sat på hans hoved. Han kunne have befriet Sønnen, da han hængende mellem de to røvere blev latterliggjort med: „Frels nu dig selv og stig ned af korset! Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse." (Mark. 15:30-31). Alt dette hørte Faderen. Han så Sønnen blive dømt; han så ham slæbe korset gennem Jerusalems gader og besvime under dets vægt. Han så tilsidst Sønnen på Golgatha; han så hans legeme udstrakt på trækorset; han så naglerne blive drevet gennem hænderne og fødderne, og slagene, som gennembrød huden og sønderrev kødet og udgød hans Søns livblod. Alt dette så han.

I vor Faders tilfælde blev kniven ikke standset, men den faldt og udgød hans elskede Søns livsblod. Hans Fader så til i sorg og fortvivlelse over sin elskede Søn, indtil det øjeblik kom, da selv vor Frelser i fortvivlelse råbte: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Mark. 15:34)

I dette øjeblik kan jeg forestille mig vor kære Fader, som bag sløret har været vidne til denne dødskamp, at selv han ikke har kunnet udholde det længere. Som moderen, der sagde farvel til sit døende barn, måtte gå ud af værelset, for ikke at overvære de sidste krampetrækninger, har han bøjet hovedet og søgt tilflugt et eller andet sted i sit store univers, fordi hans hjerte næsten var ved at briste af kærlighed til denne Søn. Åh, i det øjeblik hvor han kunne have frelst sin søn, takker og priser jeg ham, fordi han ikke svigtede os, fordi han ikke kun tænkte på den kærlighed han nærede til sin Søn, men også på den kærlighed han nærede til os. Jeg priser ham, fordi han ikke greb ind og fordi hans kærlighed til os gjorde det muligt for ham at udholde, at se sin Søns lidelser og tilsidst overgive vor Frelser og Forløser til os. Uden ham, uden hans offer, skulle vi være forblevet her og aldrig komme kronet med herlighed til hans nærhed. Dette er hvad det kostede vor Fader i Himmelen at give os sin Søn.

„Han var min søn før han var din"

Har Herren ikke ret til at kalde os hjem? Er vi ikke frem for alt hans sønner og døtre? Jeg husker en far, som ikke kunne forlige sig med sin eneste søns død. En dag i bjergene sagde han til mig, at han havde søgt Herren og sagt: „Hvorfor har du taget min dreng, min søn, mit håb og min stolthed fra mig?" Og Ånden kom til ham og hviskede: „Han var min søn, før han var din. Jeg elskede ham mere end du nogen sinde vil kunne komme til at elske ham, men hvis du er trofast, vil jeg give ham tilbage til dig." Og denne far var trøstet. Han blev overbevist om, at Gud har førsteretten. Når Herren kalder os må vi sige: „Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet." Det er alt hvad vi kan gøre og hvis vi ønsker det, kan vi komme over det og rejse os triumferende og sejrende over alle vore sorger. Hvis vi blot vil underkaste os forsynet, vil vi have fred i vore hjerter.

„Mor, glem ikke mig!"

En begivenhed, som bekræfter, at de sjæle som er i åndeverden, kender til det arbejde, som vi gør her i templerne, blev fortalt af præsident Wood fra Alberta Templet i Canada. Mens han var ved at besegle en gruppe børn til deres forældre, følte han sig midt i ceremonien tilskyndet til at spørge moderen, som var tilstede: „Står navnene på alle dine børn på listen, søster?" „Ja," sagde hun. Han begyndte igen, men endnu engang standsede han og spurgte om listen omfattede alle hendes børn. Hun fortalte ham, at der ikke var flere børn. Han prøvede at fortsætte, men en tredie gang blev han tilskyndet til at spørge: „Min kære søster. Har du mistet et barn, hvis navn ikke står på listen?" Så sagde hun, „Ja, nu husker jeg. Vi mistede et spædbarn. Barnet levede, da det blev født, men døde snart efter. Det navn har jeg glemt at skrive." Navnet blev givet og da barnet var det førstefødte, blev det nævnt først og derefter sammen med alle de andre beseglet til forældrene.

Præsident Wood sagde så: „Hver gang jeg skulle til at besegle børnene, hørte jeg en stemme sige: ,Mor, glem ikke mig' og jeg kunne ikke komme videre." Denne appel blev fremsat hver gang til udeladelsen blev opdaget. ○

Tabernakelkoret i dansk radio

Mormon-Tabernakelkoret har efterhånden opnået både anerkendelse og popularitet også i Danmark. Det har unægtelig taget sin tid, for første gang det præsenteredes i dansk radio, var i 1946, da Jørgen W. Schmidt holdt sit første „causeri" om mormonismen og det berømte kor. Siden har han holdt fire sådanne foredrag i radioen, hver gang med og om koret.

I de sidste par år har Statsradiofoniens egen Vagn Borggaard, der var producer for Jørgen Schmidts senere udsendelser, selv taget Tabernakelkoret på sit program og haft adskillige udsendelser med, hele programmer såvel som benyttelse af enkelte numre i blandede programmer.

Senest var Tabernakelkoret med i et program, der sendtes søndag aften den 8. september, kaldt „Musikmosaik", hvor koret deltog med nogle Stephen Foster sange. Som udtryk for, hvad Borggaard (og dermed Radiofonien) mener om koret, anføres her ordret hans indledning til udsendelsen:

„Tabernakelkoret lægger for, og da det er en slags rød tråd i programmet, skal det lige have et ord med på vejen. Koret blev stiftet i 1847 og havde dengang cirka 150 medlemmer, nu er de omkring 375 — i alderen fra 18 til 80, og selvom de alle er amatører, så regnes koret for et af verdens bedste, og de har da også sunget under adskillige verdensberømte dirigenter. Korets egentlige formål er naturligvis at sunge mormonernes religiøse sange, men da det nu er så fremragende, bliver det brugt til mange andre opgaver og har blandt andet indsunget mange plader, og den vi har med i programmet idag, indeholder bar Stephen Foster sange."

HWS

DIAKONENS ROLLE

AF BISKOP VAUGHN J. FEATHERSTONE
2. rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Illustreret ved Ted Henninger

For adskillige år siden hørte jeg en historie, som jeg ikke siden har kunnet glemme:

En ung mand klatrede rundt oppe på en vildsom bjergtop, og der fandt han en ørnerede. Reden indeholdt adskillige æg. Han tog et af dem og bar det forsigtigt med sig hjem. Her lagde han det forsigtigt sammen med de æg, som en gammel høne var ved at udruge. Da tiden var inde, blev alle æggene udklækket såvel ørneungen som de små kyllinger. I de følgende måneder voksede både ørneungen og kyllingerne sig større, og ørneungen gik ligesom kyllingerne rundt på gårdspladsen og pirkede efter sin føde. Skønt den snart var fuldvoksen, brugte den aldrig sine vinger til at flyve med. Den unge mand holdt med stor interesse øje med den. Men han ønskede at ørnen skulle bruge sine vinger. Så en dag tog han ørnen med sig op på husets tag og sagde: „Du er en ørn, flyv." Men ørnen fløj bare ned til gårdspladsen og pirkede efter korn som hønsene. Nogle få dage senere, endnu før det blev lyst, tog den unge mand ørnen med sig op til et meget højt punkt blandt bjergtinderne. Og da de første stråler af solens lys brød ind over bjergtoppene, sagde han igen: „Du er en ørn, flyv." Ørnen begyndte at strække sine vinger; en solstråle faldt hen over dens hoved; en ny følelse kom over den fra vingespids til vingespids. Den friske kølige luft, duften af fyrretræerne og en vidunderlig følelse, den aldrig havde været ude for før, var mere end fuglen kunne modstå. Den spredte sine vinger yderligere og mærkede kraften i hele sin krop. Den satte af fra den unge mands arm. Snart fløj den hundreder af meter over bjergtoppene. Højere og højere fløj den og længere og længere ind i den endeløse himmel. På et eneste øjeblik så den mere end dens jordbundne venner blandt hønsene ser på et helt liv. Efter det ville ørnen aldrig mere lade sig nøje med at være en gårdfugl.

Når en diakon een gang har følt glæden ved at ære sit præstedømme og hæve sig op mod tjenestens endeløse vidder, så vil heller ikke han længere stille sig tilfreds med at være en gårdfugl, eller en almindelig dreng. Han vil derefter have et ønske om at repræsentere Gud på jorden og at være en af hans hellige og udvalgte tjenere.

En diakon „skal ordineres efter Guds gaver og kaldelse til ham. Og han skal ordineres gennem den Helligånds kraft, som findes i den, der ordinerer ham." (L. & P. 20:60) „Ingen bør ordineres til noget embede i denne kirke, hvor der findes en fast organiseret gren af denne, uden menighedens samtykke." (L. & P. 20:65)

Det er blandt andet diakonens pligt at omdele nadveren, at besøge medlemmernes hjem og modtage fasteofrene, at være budbringer for biskoppen og hans rådgivere, samt at være juniorhjemmelærer, hvis der ikke findes tilstrækkelig mange præster og lærere. Disse krav er velkendte for næsten enhver diakon.

Men diakonen har også andre pligter, som måske ikke er helt så lette at definere, men som er af uhyre vigtighed.

Påklædnings-standard: Det forventes at enhver diakon, er passende klædt, når han udfører sine pligter. Når han deler nadveren om, bør han være iført skjorte og slips. Ingen ung mand bør forsætligt krænke sit præstedømme ved at distrahere andre ved sit udseende. Hans hårlængde bør ikke få ham til at virke feminin eller vække opmærksomhed blandt medlemmerne.

Når en ung mand virker som budbringer for biskoppen, bør han se ren og pæn ud, så biskoppen med rette kan være stolt af ham. Når diakonen aflægger besøg hos medlemmerne, må han være pænt klædt, fordi han jo også her virker i sit præstedømme. I nogle få tilfælde er den eneste kontakt, inaktive medlemmer har med kirken, det månedlige besøg diakonen aflægger dem for at insamle fasteofferet. Dette korte besøg kan have en virkningsfuld indflydelse på vore inaktive medlemmer. Diakonerne må være rene og pæne, og deres opførsel værdig, venlig og hjertelig. Et oprigtigt smil og et fast håndtryk fra en ung diakon kan få inaktive medlemmer til at tænke sig om. Hjemmelærerarbejdet bør udføres på samme værdige måde. En diakon bør altid være parat til at bære sit vidnesbyrd for en familie, hvis hans seniorkammerat beder ham om det.

Opførsel: En diakon må altid opføre sig godt. Dette er naturligvis særlig tilfældet ved nadverbordet. Vi har alle set diakoner, der ikke er deres opgave voksen, som leger, skærer ansigter, skubber til hinanden og ler og i det hele taget ikke udfører denne

hellige tjeneste med tilstrækkelig alvor. Sådanne unge mænd bør forstå, at de forbryder sig mod den hellige tillid, som Herren har vist dem, ved at lade dem deltage i denne ordinanse. Diakonens opførsel bør være dirigeret af een og kun een standard. Vi har ingen dobbelstandard i kirken. Diakonen bør afholde sig fra at fortælle sjofle historier, at læse pornografiske hæfter, at anvende upassende sprog eller at være fræk eller uforskammet. Det kræver en vis modenhed at efterleve standarderne; og de diakoner, der gør det, vil få succes i verden og have de bedste muligheder for at tjene i Guds rige.

At være værdig: Alle opgaver i præstedømmet bør tildeles efter, om vi er værdige til dem. Diakonen må være ærlig i al sin færd. Sandheden må være en integreret del af hans opførsel og tale. Han bør aldrig forbryde sig herimod ved at lyve eller snyde, det være sig hjemme, i skolen eller på de steder, han opholder sig i sin fritid. En diakon må være moralsk ren og ren i tankegang. Han må aldrig bryde visdomsordet, misbruge medicin eller anvende narkotika. Han bør føle trang til at vise, at han er værdig, hver eneste dag. Hvis han overholder disse ting vil han vokse og udvikle sig, og han kan være sikker på succes. En af de største personlige ambitioner, vi kan have, er at blive rene af hjertet. Hvis vi trofast stræber efter at leve, så vi er værdige, så bliver vi rene af hjertet.

Tjeneste: For mange år siden overværede jeg en konference, hvor også præsident Marion G. Romney var til stede. I pausen mellem konferencens møder gik vi os en kort tur. Og så sagde han blandt andet til mig: „Bror Featherstone, tror du, at brødrene i præstedømmet nogen sinde vil komme til at forstå, at de er født for at tjene deres medmennesker?" I en eneste sætning gav han mig det, som har været så stor en drivkraft i mit liv. Jeg giver den hermed videre til jer.

Jeg beder oprigtigt om, at enhver diakon må forstå, at han er født for at tjene sine medmennesker. ○

„Du er en ørn, flyv."

LÆRERENS ROLLE

AF BISKOP H. BURKE PETERSON
1. rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Illusreret ved Ted Henninger

Medens jeg overvejede det emne, jeg havde fået tildelt, kom jeg til at tænke på en historie af en ukendt forfatter, som jeg har hørt for nylig.

For mange år siden var der i det tågede London en ung mand, der forsørgede sin mor, der var enke, og fem brødre og søstre ved at gå hen til banegården om aftenen og tilbyde de rejsende at følge dem gennem de tågede, smalle gader til deres forskellige bestemmelsessteder ved hjælp af sin lanterne. Engang var der en fremmed, der kom hen til den unge mand og bad om at blive fulgt hen til en bestemt del af byen, der lå meget langt borte. Det var meget tåget den aften, og brostenene var farlige, fordi de var glatte af fugtighed. Drengen indvilligede i at gøre det, skønt han også derved udsatte sig selv for fare. De begyndte så at gå, idet drengen viste manden vejen med sin lanterne. Da de havde gået i timevis, ankom de til bestemmelsesstedet, og manden gav så drengen den betaling, som han havde lovet ham. Drengen takkede glad for de penge, han havde tjent, og gik hurtigt tilbage til stationen. Men ikke så snart var han kommet dertil, før flere forskellige mennesker skilte sig ud fra tågen og gav drengen et tilsvarende beløb hver især. Først nægtede drengen at tage imod pengene, for han havde jo ikke arbejdet for dem. Men til sidst var der en af de fremmede, der forklarede sig: „Vi var alle gået vild i tågen og havde ingen anelse om, hvor vi befandt os. Så så vi din lanterne og fulgte lyset på afstand. Og nu ønsker vi at betale dig for at have ført os i sikkerhed. Hvis vi ikke havde fulgt dig, ville vi stadig have gået forvildede om derude i tågen."

Når den ordinerede lærer hjælper de vildfarne med at finde vej, så er han måske ikke klar over, at han samtidig udgør en god indflydelse på andres liv. Når han ærer sit præstedømme gennem tjeneste, så er han et lys, som andre kan følge.

Mange af os har haft lejlighed til at besøge tempelpladsen i Salt Lake City. På templets vestmur er der adskillige interessante ting. En af dem er en gengivelse af stjernebilledet: Storebjørn. Præsident Harold B. Lee forklarede, hvad det symboliserer, i en tale, han holdt ved et missionspræsidentseminar søndag den 2. juli 1961. I sin indledning forklarede præsident Lee, at da Salt Lake Templet blev opført, bad Brigham Young arkitekten, Truman O. Angell om at skrive en artikel til Millennial Star med det formål, at få de hellige i andre lande til at indse hvor vigtigt det var at sende penge til fuldførelsen af projektet. I sin artikel beskrev bror Angell symbolikken i nogle af templets ydre dele. Præsident Lee sagde angående artiklen endvidere:

„Solstenene, månestenene og stjernestenene (stene med relieffer af disse) repræsenterer de tilsvarende riger. Dem har I alle set, men der findes også andet af interesse; især er der een ting, han nævnede, der især kan interessere jer, og som har en meget væsentlig betydning, som jeg især beder jer overveje. Han fortalte, at ved templets vestende, under tårnet eller brystværnet, som det også kaldes, lige under tempelpladsen vil det stjernebillede, som astronomerne kalder Ursa Major blive afbilledet — vi kalder noget af det Karlsvognen og hele billedet Storebjørn, her peger de to nederste stjerner op mod Nordstjernen; dette skal symbolisere, at ‚gennem Guds præstedømme, kan de fortabte finde vej'."

Lærerne, som udgør en vigtig del af dette præstedømme, skal vejlede, instruere og oplyse andre. Når de gør dette, hjælper de de fortabte med at finde vej.

De, der er ordineret som lærere indenfor Det aronske Præstedømme, har til opgave at udføre hjemmelærerarbejde, gøre nadverbordet klar, tjene som dørvogter, og udføre alle de pligter, som også er diakonernes, når de bliver bedt derom. Hvis de villigt udfører disse pligter, så efterlever de den hellige befaling, som Herren gav dem, da han sagde: „våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem." (L. & P. 20:53)

Alle lærerens pligter er vigtige. Ved generalkonferencen i oktober i 1970 sagde biskop Victor L. Brown: „Det aronske Præstedømme er ikke en beskæftigelsesterapi, som er opfundet for at holde de unge mennesker så travlt beskæftiget, at de ikke har tid til at komme i fortræd. Det er nært forbundet med Guds riges regering her på jorden. De, der bærer dette præstedømme, har myndighed til at udføre visse pligter, hvorigennem Herren vil videreføre sit værk og sin herlighed . . ." (Conference Report oktober 1970, side 125)

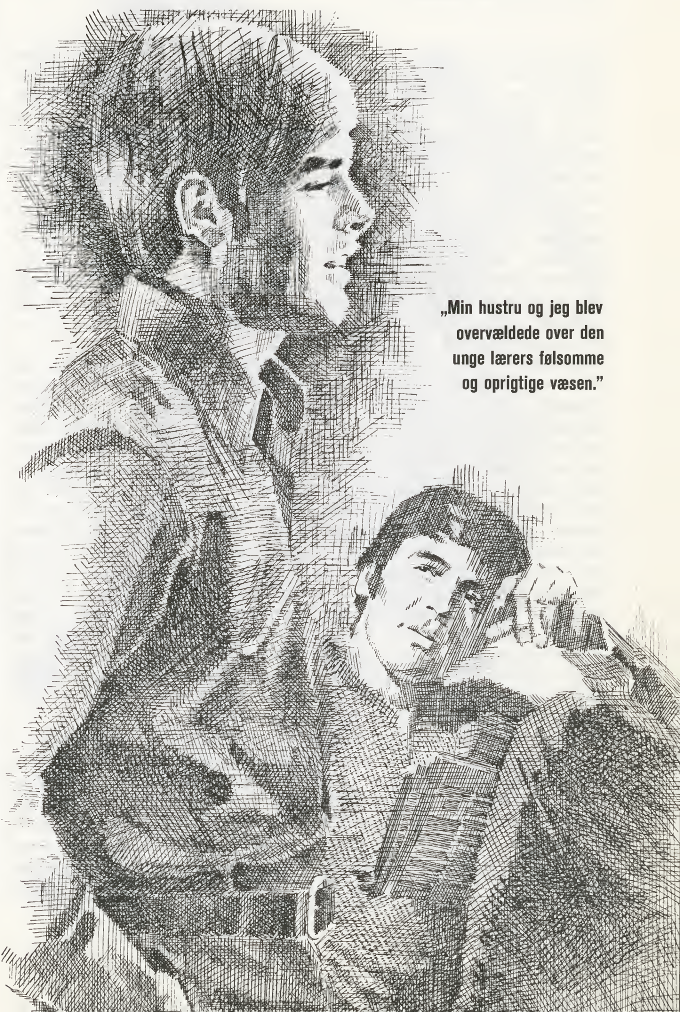
Når læreren udfører sit hjemmelærer-

arbejde, så har han en særlig mulighed for at velsigne andres tilværelse og lede dem til evigt liv. En af mine bekendte fortalte mig om en oplevelse, der vil kaste lyse over dette. „For nylig," fortalte han, „fik min familie tildelt en mand og hans søn, der var i lærer-alderen, som hjemmelærere. Vi vidste, at faderen var evangeliet meget hengiven, men vi kendte ikke noget til hans søn, skønt dennes påklædning og opførsel tydede på, at også for ham var evangeliet noget særdeles vigtigt. Under deres første besøg hos os, holdt jeg øje med den unge mand. Skønt han var særdeles stilfærdig, så gjorde han dog alt, hvad han foretog sig, med den rette værdighed som det sømmer sig for en, der bærer Det aronske Præstedømme. Snart fik de at vide, at vor lille søn var død for et år siden, og at vi ventede endnu et barn. Og lige fra det øjeblik blev de til en særlig del af vort liv, for de bad for os og opmuntrede os på enhver måde. Da vort første møde var slut, bad jeg den unge mand om at slutte med bøn. I sin bøn bad han Herren støtte os, så vi kunne udholde tabet af vor lille søn, samt at velsigne det barn, der snart skulle fødes. Han bad om, at min hustru ikke ville få vanskeligheder med at føde barnet. Min hustru og jeg blev aldeles overvældede over den unge lærers følsomme og oprigtige væsen. I den følgende tid spurgte disse brødre ofte til os (ikke bare en gang om måneden). Da barnet var født, bragte den unge mand os sammen med sin far en gave. Da vi knælede i bøn sammen, udtrykte læreren sin taknemmelighed for, at barnet var kommet godt til verden." Dette er et eksempel på en ung mand, som forstår vigtigheden af de pligter, som Herren har givet ham. Jeg kunne give jer andre eksempler. Hjemmelærerarbejdet er bare en af måderne, hvorpå vi kan velsigne andres tilværelse.

Læreren har en særlig rolle i kirken. Hans embede er en nødvendighed i Det aronske Præstedømme. (L. & P. 84:30) Fordi dette embede er uundværligt, er også den, der påtager sig det, uundværlig. Læreren må forstå, at på ganske samme måde, som han har brug for kirken, har kirken også brug for ham.

Læreren må forstå sin rolle i kirken. Der er nogle blandt os, som udviser ligegyldighed overfor udførelsen af præstedømmets pligter. En af grundene til dette er, at de i virkeligheden ikke forstår den opgave, der er blevet dem pålagt. Vi kan bedst forstå vor rolle, når vi virkelig udfører de hverv, der er blevet os pålagt.

I oprigtighed beder jeg om, at Herrens velsignelser vil være med hver eneste lærer, så han kan forstå den rolle, der er blevet ham tildelt, så han kan opfylde den på en måde, som vil bringe både ham selv og hans Fader i Himlen ære og glæde. O

„Min hustru og jeg blev overvældede over den unge lærers følsomme og oprigtige væsen."

PRÆSTENS ROLLE

AF PRÆSIDERENDE BISKOP VICTOR L. BROWN

Illustreret ved Ted Henninger

Lige fra jeg var en lille dreng i det vestlige Canada, har jeg elsket heste. Og til jeg var omkring 15 år, sørgede min far altid for, at min bror og jeg havde en hest. I årenes løb havde vi adskillige. Nogle af dem var nogle særdeles sløve kræ. Et par stykker var meget livlige, velopdrættede heste. Fra det tidspunkt, hvor jeg var en ung præst og til jeg blev 50, var der forskellige omstændigheder, der gjorde det umuligt for mig at have en hest, selv om jeg stadig holdt uendeligt meget af disse dyr. I de sidste år har jeg været den lykkelige ejer af en velopdrættet hoppe.

Skønt mit stramme tidsskema begrænser den tid, hvor jeg kan beskæftige mig med heste, så har de lært mig nogle meget vigtige ting om at ære mit præstedømme, både mens jeg som ung kun bar Det aronske Præstedømme, og senere som voksen. Jeg vil gerne fortælle jer lidt om disse ting.

En dag kom min far hjem med en meget smuk og livlig fuldblodshest. Den var blevet opdrættet som polopony, men var tilfældigvis en halv håndsbred for lille til at blive solgt sammen med resten af holdet, så derfor købte min far den til os. Dette var en af de bedste gaver, jeg nogensinde havde modtaget. Dette var sandelig noget, som enhver dreng ville blive himmelhenrykt over. Den kunne sætte igang som et lyn. Den kunne standse meget brat op, og løbe baglæns næsten lige så hurtigt som forlæns, ja, den kunne gøre hvad som helst, som andre heste kunne, men bedre. Det var en fuldblods hoppe; og alligevel manglede den noget. Næsten hver eneste gang jeg satte mig op på den, løb den bort med mig. Måske var det min skyld, men den ville simpelthen ikke antage nogen autoritet: den tog bidslet mellem tænderne og stak så af uden at tage nogen notits af mig. Den var en rebel. Al dens opdragelse og dens gode evner var fuldstændig spildt, fordi den var stædig og autoritetfjendsk. Vi havde givet den navnet Lady, men det varede ikke længe, før vi holdt op med at kalde den sådan, og til sidst forærede vi den bort.

Clipper var en smuk fuks. Den var halvblods og opdrættet som arbejdshest. Når vi slap den løs på marken, efter dagens arbejde, løb den rundt, gjorde bukkespring og sparkede fra sig som et ungt føl. En dag søgte jeg forgæves at drive vor ko hjem; så derfor måtte jeg fange den med lassoen, idet jeg bandt enden af rebet fast foran på sadlen. Men i samme øjeblik, som koen var nået så langt bort, at rebet var spændt ud, knækkede gjorden, og både sadlen og jeg endte på jorden under Clipper. Den havde løbet meget hurtigt og var ophidset, men alligevel standsede den øjeblikkeligt og stod helt stille, indtil jeg var uden for fare.

Derefter kommer Katie, den hest jeg fik for nogle år siden. Den havde en meget imponerende stamtavle. Begge dens forældre var præmieret. Katie er en smuk rødbrun hest. Den er særdeles intelligent og holder hovedet højt. Dens første føl har vundet mange præmier i forspandskonkurrencer, såvel som i treårsklassen.

Lige da vi fik Katie, var den i en dårlig forfatning. Den var blevet mishandlet og var ikke blevet fodret ordentlig. Men jeg følte mig overbevist om, at den hurtigt ville komme sig, hvis den blot blev behandlet godt, og det gjorde den da også. Det er den smukkeste hest med den fineste stamtavle, jeg nogen sinde har haft.

Hvis det ikke var for een eneste ting, ville den være en rigtig præmievinder — den har aldrig lært ordentlig disciplin. Den var fra begyndelsen dårligt opdraget. Det er morsomt at ride en kort tur på den. Den har et overskud af energi, holder hovedet højt og løfter fødderne højt fra jorden, i det hele taget tager den sig vidunderligt ud; men i sammen ojeblik den bliver forskrækket over et eller andet eller ser noget den ikke kender, taber den hovedet. En dag blev den forskrækket på grund af en hund.

Den stejlede så brat, at den faldt om på ryggen, hvorved jeg kom i klemme og fik en benskade. Så kæmpede den sig op på fødderne og stak af, som et forskræmt dådyr. Så skønt den er både smuk og intelligent, nyder den nu sit tidlige otium, den er med andre ord sat på græs.

Suzzie var Katie's føl. Den er nu omkring seks år gammel. Den er lige så smuk som sin mor. Suzzie blev skolet for omkring tre år siden. Men derefter blev der kun meget sjældent gjort brug af denne skoling. Og nu opfører den sig næsten lige så dårligt, som den gjorde, før den første gang blev skolet. Hvis der var blevet arbejdet regelmæssigt med den, ville det nu

have være en lise at ride på sådan en hest.
Jeg føler naturligvis på ingen måde, at en ung mands intelligens kan sammenlignes med en hests. I præster i Det aronske Præstedømme er af kongelig æt. I er sønner af Gud, og I er i besiddelse af stor magt og ubegrænsede muligheder. I er gennem de sidste fem eller seks år blevet „skolet" med henblik på den største ære og det største ansvar, som kan blive en mand til del, og det er Det melkisedekske Præstedømme — myndigheden til at handle i Guds navn og få jeres handlinger stadfæstet i Himmelen. Blandt andet er I blevet undervist af de præsiderende embedsmænd, især af biskoppen, som er præsident for jeres kvorum. Han har givet jer instrukser med hensyn til nadveren, til dåb og jeres ansvar for hjemmelærerarbejdet, og underviser jer nu i lederskab indenfor Det aronske Præstedømmes GUF-program. Han har lært jer, at udseende og renlighed, både indvendig og udvendig er af stor betydning, hvis I skal kunne være et godt eksempel for andre.
Når I præsiderer over nadverbordet, gør I det muligt for andre af kirkens medlemmer at forny deres pagter med Herren. Dette gør I ved hjælp af jeres præstedømmes magt. Når I udfører en dåb, gør I brug af det samme præstedømme, som Johannes Døberen bar, da han døbte Frelseren i Jordanfloden, og når I „besøge(r) medlemmerne i hjemmene og formane(r) dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter" (L. & P. 20:47), så gør I også som hjemmelærere brug af jeres præstedømme.
Hvis I har lært disse lektier godt, så vil I have fundet den glæde og tilfredshed, som man kun kan finde ved at tjene sine medmennesker, hvilket selvfølgelig er det samme som at tjene jeres Gud. Disse principper kan hjælpe jer til at overvinde Satans magt, hvilken magt blandt andet giver sig udslag i ulydighed. I vil føle jer i harmoni med autoriteterne, og I vil på enhver måde blive „fuldblods", så I er parate til at tjene som missionærer, til at blive gift i templet og til at påtage jer ansvarsfulde lederstillinger i kirken.
Jeg har, ligesom jeres biskop, stor tillid til hver eneste een af jer og ved, at hvis I fuldtud ærer jeres præstedømme, så vil I medvirke til opbyggelsen af Guds rige på jorden på jeres egen bestemte måde. Jeg beder at Herren vil velsigne jer i jeres fortsatte bestræbelser på det bedste I formår. ○

... men det varede ikke længe, før vi holdt op med at kalde den Lady, og til sidst forærede vi den bort.

«JO, I ER GAMLE NOK PIGER»

AF ARDETH G. KAPP
2 rådgiver i Det aronske Præstedømmes
GUF-unge kvinders præsidentskab

Illustreret af Ted Henninger

„Kan de virkelig gøre det?"
„Er de ikke alt for unge?"
„De har da så lidt erfaring." Mens nogen spørger og undrer sig kan de, som har privilegiet at arbejde med unge mennesker, som bestræber sig på at yde deres bedste, kun udtrykke deres tro og tillid til en udvalgt generation.

Jo, piger, I er gamle nok. I henhold til sit løfte, vil Herren tale direkte til jer unge mennesker, hvis I forbereder jer på at modtage inspiration og åbenbaring vedrørende jeres pligter og ansvar i Det aronske Præstedømmes GUF.

En ung L-pige præsident (ung af år, men ikke i forståelse) forklarede det på denne måde:

„Mine bønner har forandret sig, fordi jeg har så mange vigtige beslutninger at tage nu. Man må holde sig nær til sin himmelske Fader. Det er et mægtigt ansvar, fordi det er så vigtigt ikke alene i mit liv men også for andre pigers. Jeg gør mig store anstrengelser for at komme nærmere Herren ... det er ikke en pligt, men et privilegium. Man beder ikke alene for sig selv, men også for andre mennesker."

Et andet sted i kirken var unge fra flere forskellige ward til et møde. Det var sent og man havde delt mange dejlige og bevægende vidnesbyrd med hinanden, da biskoppen gav tegn til den unge præsiderende præst om at slutte mødet, skønt bænkene endnu var fyldte med unge, som gerne ville bære deres vidnesbyrd. Men en pige, som havde været længe om at tage mod til sig, og som nu var den næste, kunne ikke lade være med at stille sig op og fortælle „hvorledes det virker." Hun gik hurtigt til talerstolen.

„Jeg blev kaldet til at være klassepræsident for 17 piger," fortalte hun, „og biskoppen sagde, at jeg var ansvarlig for dem. Jeg var rædelslagen. Jeg kendte dem ikke engang rigtigt. Så sagde han, at jeg skulle vælge to rådgivere og mindede mig om nødvendigheden af at bede og adspørge Herren. Jeg spekulerede på hvorledes det ville virke – hvordan ville jeg være i stand til at vide, hvem Herren ønskede."

I det øjeblik holdt den unge klassepræsidentinde op med at skifte stilling fra det ene ben til det andet, men rettede sig op, bøjede sig frem, og berettede med en overbevisende, skælvende stemme om sin oplevelse.

„Jeg skrev 17 navne på et stykke papir. Så bad jeg for hver enkelt navn. Hver gang jeg var færdig med min bøn følte jeg sikkert at jeg kunne strege eet eller to navne ud på listen. Jeg blev ved med at tænke, bede og prøve at bestemme mig indtil den tredie dag. Da var der kun to navne tilbage og jeg havde en stærk følelse af, at jeg vidste hvem min himmelske Fader ønskede. Således virker det."

Synlig lettet af presset over at skulle bære sit vidnesbyrd fortsatte hun i en mere begejstret tone: „Jeg elsker disse piger og vi prøver at være gode eksempler og have kontakt med hver eneste pige i vores klasse, så at vi ikke mister en eneste en."

Fra min plads kunne jeg se ned på de unge og jeg kunne også se, hvem Herren havde ønsket skulle være hendes rådgivere. To piger som sad sammen med tillidsfulde smil og våde øjne overbeviste mig om, at de „ikke ville miste een eneste en."

Jo, I er gamle nok til at vidne om Helligåndens kraft, når I søger inspiration fra jeres kærlige Fader i Himmelen vedrørende det kald I har modtaget fra ham gennem jeres biskop.

„Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig og derved skal du fornemme, at det er rigtigt." (L. & P. 9:8)

Med et vidnesbyrd og en bekræftelse i sjælen, om at I har modtaget inspiration, er I parate til at være et redskab i Herrens hænder til at fuldføre jeres kald, til at nå hver enkelt pige – hver eneste af Guds børn, som I har ansvar for at lede.

En anden pige er rådgiver i sit ward. Hun siger det på denne måde:

„Som rådgiver, må man nødvendigvis være et eksempel på alle områder. Hvis man ikke er et eksempel, svigter man sig selv såvel som pigerne. Hvis vores præsidentinde ikke kan træffe en beslutning kan jeg bede med hende, det er så stort et ansvar for een person alene."

En lys og genert pige, som alligevel er villig til at dele sine følelser med andre forklarer: „Jeg er medlem af en klasse. Jeg har ikke fået mange kaldelser, men det får et menneske til at føle at der er brug for een, når man bliver involveret i arbejdet. Hvis man får pålagt en opgave, ved man, at de har tillid til een. Når jeg får en opgave, ved jeg, at jeg vil vokse og

kan stole på Herrens hjælp. Vi havde et par passive piger, men nu kommer de. Det får virkelig een til at føle sig godt tilpas. Jeg ønsker, at de skal udvikle sig, som jeg udvikler mig. Jeg ønsker virkelig, at de skal komme."

Min telefon ringede og jeg fik endnu en oplevelse.

„Jeg ved, at det er sent, men jeg kunne ikke vente med at fortælle dig det . . ."

Det var en søster fra en gren med få medlemmer.

„Jeg vidste, at det ville blive en dejlig oplevelse, men ikke hvor vidunderlig den ville være. Vi havde nogle alvorlige problemer med en pige og nu er hun klassepræsident. Jeg var ivrig efter, at hun ved enhver given lejlighed skulle se evangeliet i funktion. Vi drøftede fælles problemer og knælede så i bøn sammen. Vi drøftede situationen yderligere og før vi skiltes knælede vi igen og denne gang talte hun til Herren på begges vegne. Sammen hviskede vi amen. Hendes øjne var store og i en ydmyg med anspændt hvisken sagde hun: „Jeg har aldrig nogensinde følt sådan før. Jeg ved, at vor himmelske Fader lytter til bønner."

„Åh, hvor jeg elsker ungdommen." Hendes tonefald var et tydeligt bevis på dette. „De er ansvarlige og Herren arbejder gennem dem såvel som gennem deres ledere og hjælper dem til at forstå deres ansvar."

Måtte ethvert ungt menneske bære de store ansvar som den ældre Nephi sagde: „. . . Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem. (1. Nephi 3:7)

Jeg giver jer mit vidnesbyrd om at Herren taler gennem sin profet i dag vedrørende denne generations unge. Hvis I søger guddommelig vejledning om jeres ansvar, vil I blive brugt i Herrens hænder som redskab til at fuldføre hans hensigter. Jo, piger, I er gamle nok.

Gætteleg
Ge – Gene – Genealogi

AF ELIZABETH L. NICHOLS

Hånden på hjertet, har du arbejdet alvorligt med din genealogi for nylig? Lad disse par spørgsmål tjene som en opvarmer; og hvorfor så ikke gå igang med genealogien for alvor? Det kunne jo være at du blev lige så grebet af dette arbejde, som mange anser for det mest fascinerende arbejde, som Herren har givet os mulighed for at fuldføre.

---

1. Hvilken profet fra Det gamle Testamente menes at have ført den første optegnelsesbog? (Moses 6:5-8)
2. Kan du nævne tre profeter fra Det gamle Testamente, som henviste til en bog med optegnelser? (Moses 6:5-8, 45-46; Mal. 3: 16-18)
3. Et bestemt skriftsted, der omtaler genealogi, findes – næsten enslydende – i alle fire standardværker. Kan du citere de første ord uden at slå op på nogen af henvisningerne? (Mal. 4:5-6; 3. Ne. 25:5-6; L. & P. 2; Joseph Smith 2:38)
4. Er profeten Elias vendt tilbage til jorden, som Malakias lovede? (L. & P. 110:14-16) Ja Nej
5. Hvad er det, der i Lære og Pagter beskrives som „det herligste af alle principper, som hører til det evige evangelium"? (L. & P. 128:17)
6. Hvilke velsignelser, kan „fangerne" i åndeverdenen få, når der udføres dåb for dem? (L. & P. 128:22)
7. Hvornår opstod tanken om vigtigheden af at føre optegnelser over de døde? (L. & P. 128:5)
8. Hvorfor kaldte Adam sin hustru for Eva? (1. Mos 3:20)
9. Hvor fandtes Adams børns genealogi udfra hvilke Enok kendte til Adam? (Moses 6:8-25, 45-47)
10. Er du i familie med Adam og Eva? (Moses 4:26, Abr. 1:3)

Svar:
1. Adam
2. Adam, Enok og Malakias
3. „Se, jeg sender eder profeten Elias . . ."
4. Ja, den 3. april 1836
5. Dåb for de døde
6. De vil derefter være fri
7. Før verden blev grundlagt
8. Fordi hun skulle blive moder til alle
9. I en optegnelsesbog
10. Ja, de er alle menneskers første forældre

Illustreret af Ed Maryon

Det første store skridt

„Gå med dig! Gå med dig!" råbte Lille Ulv, idet han så sig tilbage og løb alt hvad han kunne over det tykke tæppe af grannåle så hurtigt hans ben kunne bære ham.

Men den lille bjørneunge blev ved med at udstøde ensomme små grynt, mens den luntede efter ham. Ungen var blevet væk fra sin mor og var villig til at akceptere hvem som helst til gengæld – selv en forskræmt indianerdreng!

Lille Ulv var ved at plukke bær for sin mor, da han gennem buskene så en lille bjørn, strække sig kejtet på bagbenene for at nippe til de saftige bær, som hang i store klaser på grenene.

Drengen stod og lo stille ved synet af den lille gråbjørns kluntethed. Hvor ville han dog gerne have kælet med den, men Lille Ulvs far, høvding Otoe, havde lært ham, at det var meget farligt at give sig af med et vildt dyrs unge.

Det var ikke særlig rart at blive omfavnet af en gråbjørnemor, især ikke hvis hun følte, at een af hendes unger var i fare. Ungens mor var sikkert ikke langt væk. Lille Ulv begyndte at gå baglæns gennem buskene for at komme væk fra den lille bjørn. Men han var ikke i stand til at snige sig så lydløst gennem skoven som de tapre krigere og pludselig knækkede en tør kvist med et smæld under hans moccasin.

Ungen fik øje på drengen og hoppede ivrigt hen mod ham. Det eneste Lille Ulv kunne tænke på var ungens mor. „Gå med dig! Gå hjem til din mor!" blev han ved med at råbe, mens han løb tilbage mod sin landsby.

Fordi han var travlt optaget med at se sig tilbage over skulderen, lagde han ikke mærke til en stor træstamme, som lå på stien. Han faldt over den, fløj gennem luften og faldt på hovedet ned i alle grannålene.

„Min mor har altid sagt, at jeg skulle have heddet Klodsede Ulv," mumlede Lille Ulv. „Og det har hun ret i." Han satte sig op og prøvede at rette den bøjede fjer i pandebåndet ud, som var fløjet af, da han faldt.

Ungen var nået hen til den forskrækkede dreng. Den kom helt hen til ham, daskede legesygt til Lille Ulvs bøjede knæ, og begyndte så at slikke

hans bare bryst og snuse til hans kind. Hvad ville de tapre krigere ikke tænke, hvis de havde set høvdingens søn blive kysset af en bjørn!
Lille Ulv klatrede over træstammen, kastede nogle pinde efter ungen og humpede så ind i en lysning, som var omgivet af små klynger af indianertelte ved bredden af en klar, funklende bæk.
Der var ingen, som lo ved synet af den støvede (snavsede) trætte dreng, som traskede ind i landsbyen med en gråbjørn lige bag efter sig. De var alle bange for, at en rasende bjørn ville følge umiddelbart efter parret. Mødrene gennede deres små børn ind i teltene og adskillige af de tapre krigere satte pile på deres buer og gav sig til at vente.
„Jeg skulle have løbet den anden vej — bort fra landsbyen." gispede Lille Ulv. Nu havde han bragt de andre i fare! Det var også ligesom han altid gjorde alting forkert. Kunne han nogensinde lære, at blive en rigtig tapper kriger? Pludselig snuppede han bjørneungen, ignorerede mødrenes skrig og spænede ind i skoven så hurtigt han kunne. Hvis jeg kan finde bjørnemoderen, kan jeg levere ungen tilbage til hende og vores landsby vil være frelst!
„Det har sine fordele at være lille," mumlede han. Han var nu ved at være træt. Den lille bjørn var tung og blev ved med at dreje hovedet og slikke Lille Ulvs kind, som om det var en leg de legede. Drengen sagtnede farten og gik mere forsigtigt, da han nærmede sig bærbuskene. Han satte bjørneungen ned og viste den en gren, som var fyldt med purpurrøde frugter. Han sukkede af lettelse, da den lille bjørn gryntede velbehageligt og begyndte at æde. Nu kunne Lille Ulv snige sig væk.
En høj, snusende grynten fra den anden side af buskene fik Lille Ulv til at stivne i rædsel. Heldigvis var han tæt ved et højt træ. Der var ingen grene for neden til at klatre op af, men at klatre i træer var een ting, som Lille Ulv var god til. Idet han slyngede arme og ben om den slanke stamme hævede han sig op og forsvandt i det tykke løvhæng, netop som moderen kom til syne fulgt af en anden unge.
Idet hun gik rundt om ungen, snusede hun mistænksomt. Hendes øjne fortalte hende, at det var hendes unge, men hendes næse advarede hende om, at der var noget galt. Ungen lugtede af menneske.
Åndeløst iagttog Lille Ulv hende. Hans hjerte hamrede i brystet. Hvis bjørnen fik færten af ham og begyndte at klatre op af det slanke træ, ville det knække under hendes vægt eller bøje til hans skjulested nåede jorden. Så måtte han springe og skynde sig at løbe. Han havde set bjørne løbe og han vidste, at han havde meget ringe chance for at nå i sikkerhed. Til trods for deres kluntede gang kunne bjørne løbe hurtigt som lynet!
Hans far havde fortalt ham, at den eneste måde, hvorpå man kunne undslippe en løbende bjørn, var ved at løbe ned ad bakke. På grund af sine korte forben var bjørnen nødt til at sagtne farten for at den ikke skulle få overbalance og trille ned ad bakken.
Den lille unge blev ved med at prøve at nærme sig sin mor, men hendes rasende grynt holdt ham tilbage. Rådvild stod den stille og kiggede på hende, mens hun forsigtigt cirklede rundt om den og snusede til jorden. „Åh nej!" gispede Lille Ulv, da hun vendte direkte mod hans træ. Så rejste hun sig på bagbenene og begyndte at kaste sit store hoved fra side til side mens hun udstødte vrede lyde.
Lille Ulv følte sig svimmel ved at klynge sig til de svajende grene og stirre ned på de skarpe tænder, som ventede ham. Da hun forstod, at hun ikke kunne få ram på ham, begyndte hun at sønderrive træstammen med sine kløer. Træets bark fløj i alle retninger, mens hun flåede løs. Drengen vidste, at når bjørnen så, at den ikke kunne knække stammen over, så ville den begynde at klatre op af den.
Lille Ulv havde aldrig hørt en mere velkommen lyd end da han hørte trommer og råb fra nogle mænd, som løb gennem skoven mod hans skjulested. De råbende krigere, blev anført af hans far, høvding Otoe. De var kommet for at frelse ham!
Omsorgen for ungerne overvandt gråbjørnens raseri. Hun vendte sig om, luntede afsted og førte dem bort fra al hurlumhejen.
„Du var villig til at ofre dig for stammens skyld," sagde høvdingen til sin lille søn, da de gik tilbage til landsbyen. „Det var meget tappert gjort af dig, Grå Ulv."
Lille Ulv strålede af stolthed. Hans far havde kaldt ham Grå Ulv og ikke Lille Ulv. Det var det første store skridt mod at blive en voksen tapper kriger. O

Vær ved godt mod

Det stormede udenfor og den eneste lyd i hytten var en fars stemme, som stille forklarede, hvorfor han havde givet mel til dem som var kommet i løbet af dagen. Der var meget sygdom i det lille samfund og en blanding af mel og vand synes at være den bedste medicin.

Tålmodigt forklarede faderen børnene, at de var blevet særligt velsignet, fordi ingen af dem havde haft den mærkelige „vintersyge.“ Skønt afgrøden havde slået fejl i efteråret, havde det været muligt for ham at handle mel for vogne, som han reparerede for naboerne eller pionererne, der kom gennem Fillmore på vej mod vest.

Tidlig den morgen havde moderen sagt: „Vil du ikke nok være rar ikke at give mere mel væk, far. Der er kun lige netop så meget, at der kan blive et lille brød til vore egne børn.“

Før faderen kunne svare, bankede det på døren. Udenfor stod en nabo. Han sagde, at han manglede noget mel til sin syge kone.

Selv det mindste barn rørtes over naboens taknemmelige udtryk, da faderen fyldte en kop med mel, gav ham den og sagde, „Vær ved godt mod. Herren vil sørge for dig.“

Få minutter efter bankede det igen på døren, og en ung mand kom hurtigt ind. Familien vidste, at faderen ikke kunne nægte at hjælpe, da den bekymrede unge far sagde: „Åh, broder Carling, mit lille barn er ved at dø! Jeg må have noget mel.“

Da den unge mand var gået med melet, begyndte moderen at græde. Faderen lagde blidt armen om hende og foreslog, at familien knælede med ham i bøn. En følelse af fred og håb fyldte den lille hytte, mens faderen takkede for helbred, varme og tryghed på sådan en kold novemberdag. Så bad han om, at det på een eller anden måde måtte blive muligt for dem og deres naboer at få noget føde, især mel.

Efter bønnen foreslog faderen, at hans hustru prøvede at skrabe nok mel sammen fra krukken så de kunne lave lidt sovs. Til hendes store overraskelse var der rigeligt til det og endda stadig mel tilovers.

Medens familien spiste, bankede det kraftigt på døren. Manden, som stod udenfor sagde, at han havde brug for en god vognmagers hjælp, og han havde fået at vide, at denne mand ville kunne hjælpe ham. „Jeg har 20 tons mel her,“ sagde han. „Kan jeg handle mel for vogne!“

Vore bedende venner

Mens Krista hjalp sin ældre søster med at lave mad, kiggede hun ofte ud af vinduet på regnen. Hun kunne ikke lide uvejret, men pigerne var utålmodige efter, at faderen skulle vende hjem med besked fra moderen, som havde været nødt til at tage med, da deres lille barn skulle til et hospital hundreder af kilometre væk for at blive opereret.

Middagen var allerede færdig, da faderen omsider kom hjem. Før de spiste foreslog han imidlertid, at de knælede ned for at velsigne maden og opsende en særlig bøn om godt helbred og beskyttelse af hver enkelt af familiens medlemmer.

Uvejret syntes at blive værre minut for minut. Mens pigerne var ved at vaske op, ringede een af faderens patienter. Han måtte omgående behandles for en smertende tand.

Krista ville gerne med faderen til

Peters sang

Peter så sig omkring i det fremmede hospitalsværelse. Dette var den første nat, han nogensinde havde været væk fra sin mor og far og han var bange, selvom sygeplejersken havde lovet, at blive i nærheden. Lægen havde også været mægtig venlig da han forklarede, hvad der ville ske næste morgen, når Peter skulle opereres.
Hospitalet var stort, men det var meget overfyldt. Den eneste seng, hvor der var plads til Peter, stod i et lille rum for enden af mændenes afdeling. Alle disse syge mænd gjorde Peter bange. Han trak dynen helt op til næsen og begyndte at bede om at han ikke måtte være bange for at være alene.
Efter bønnen kom Peter i tanke om en sang, som han og hans venner lige havde lært i søndagsskolen og som begynder: „Jeg ved at Jesus elsker mig . . ."
Peter elskede denne sang, men i aften syntes ordene at have en særlig betydning for ham. Han sang først meget blidt uden at være klar over, at hans sang lidt efter lidt blev højere.
En sygeplejerske gik forbi døren og hørte en lille, klar stemme blidt synge den dejlige sang. Peters dejlige sang kunne høres gennem hele mandsafdelingen.
Mændene holdt op med at tale. De lukkede for deres radioer. De lyttede tavst. Tårerne løb ned af kinderne på nogen af dem, da de hørte den trøstende forsikring fra en lille dreng, „Jesus elsker mig . . ."
Da Peter var færdig med at synge, puttede han sig ned i sengen, vendte sig om og faldt hurtigt i søvn. Hans bønnesang havde givet ham den trøst han behøvede. Han var ikke længere ensom og bange.

Familiebøn

klinikken, så sammen sjaskede de gennem den tætte regn hen til bilen og kørte til klinikken.
Det regnede stadig, da far var færdig med at behandle mandens tand og de forlod alle klinikken. Netop som faderen skulle til at dreje ud på motorvejen, var der een på en højereliggende kørebane der advarende trykkede sit horn i bund, men advarslen kom for sent.
Vandet fra floden strømmede piskende ind i bilen, løftede den og drejede den rundt. Det lykkedes faderen at rulle vinduet ned og skubbe Krista delvis ud, så to drenge på bredden kunne trække hende ud og bære hende i sikkerhed, men det var umuligt for ham at klatre ud, idet bilen drev afsted på flodens bølger.
Så følte han det pludselig, som om han blev revet ud af bilen. Den sidste lyd han hørte før han blev suget ind i et stort mørkt drænrør var Kristas skrig: „Far, Far," mens hun prøvede at vriste sig fri fra dem, som holdt hende. Gispende efter vejret, blev han skyllet gennem røret. Stærke arme løftede ham op af det hvirvlende vand for enden af røret.
Efter en lang rædselsfuld venten var Krista og hendes far igen sammen, revne og forslåede, men på mirakuløs måde i live.
Da Krista lå trygt i sin faders arme udstødte hun et suk af lettelse.
„Vi fik sandelig et hurtigt svar på vores særlige bøn, ikke?" sagde faderen.
Krista så op på ham og smilede. Hun kunne ikke finde ord til at udtrykke sin kærlighed og taknemmelighed men nikkede bare samtykkende.

To saltsøer

AF NANCY M. ARMSTRONG

Genezaret Sø nævnes ofte i optegnelserne om Jesu liv. Denne ferskvandssø, som er yderst rig på fisk, er 22 kilometer lang og 13 kilometer bred på det bredeste punkt. I højdedragene omkring dens kyster udførte Jesus miraklet med brødene og fiskene. Han stilnede en voldsom storm på søen og gik på vandet.

Fra Genezaret Sø og til det sted, hvor Jordanfloden løber ud i Det døde Hav er der kun omkring 104 kilometer; men floden snor sig så meget, at man, hvis man følger den, alligevel må rejse omkring 190 kilometer, før man kommer til Det døde Hav.

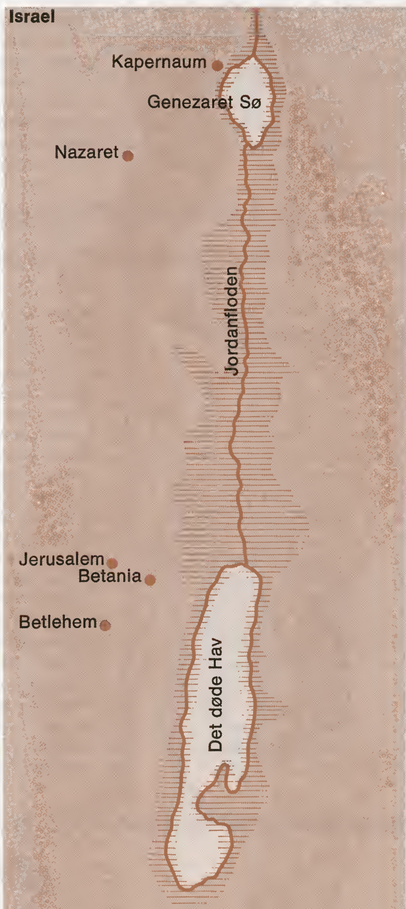
Den lille by, Betlehem, hvor Jesus blev født, ligger omkring 22 kilometer vest for Det døde Hav. Søen er fuldstændig død, intet kan leve der. Vandet er 6 gange mere salt end havet, fordi der ikke findes noget afløb.

Nær Salt Lake City i Utah ligner de geografiske forhold meget dem i det hellige land. Utahsøen, som er en stor ferskvandssø, ligger i en dal, der er næsten omgivet af bjerge. Den er 40 kilometer lang og 13 kilometer bred, der, hvor den er bredest — det er samme bredde som Genezaret Sø. Og ligesom Genezaret Sø er det, er den fuld af fisk.

En anden Jordanflod, opkaldt efter den i det hellige land, løber nordpå ud af Utahsøen. 48 kilometer længere henne løber den ud i Den store Saltsø.

Genezaret Sø fotograferet af O. Preston Robinson

Den store Saltsø fotograferet af Elson Linschoten

Illustreret ved Dick Brown

Den store Saltsø er meget større end Det døde Hav; desuden er den en af verdens naturvidundere. Den er et 120 kilometer lang og er sine steder op til 80 kilometer bred. Det døde Hav er kun 77 kilometer lang og kun lidt mere end 14 kilometer bred.

Den store Saltsø har andre kilder end Jordanfloden, men den er 4 til 7 gange mere salt end havet. Saltmængden afhænger af vandstanden, der igen afhænger af årstiden. Omkring to hundrede tusind tons salt udvindes af søen hvert år. Saltvandet pumpes gennem lange kanaler til bassiner, hvor vandet så fordamper på grund af solen, hvorefter saltet, der ligger tilbage, renses. På adskillige øer i Den store Saltsø findes der uhyre flokke af måger, ænder og gæs, fordi de her kan få lov til at ruge i ro. Hvert forår har tusindvis af måger deres reder på en ø, der kaldes Bird Island (Fugleøen). Mågen er Utahs national-fugl og er som sådan beskyttet af loven. Dette er til minde om det, der skete for pioneerne i Den store Saltsødal. Da græshoppefaren truede pioneernes første hvedehøst, kom mågerne fra Den store Saltsø og åd græshopperne.

Disse to områder – i det hellige land og i Utah – har begge en ferskvandssø, en saltsø og en Jordanflod. Og begge har de dannet baggrund for de mirakler, som Herren har ladet ske for sit trofaste folk. ○

Find dyrene

Kan du finde en ko, en gris, et æsel, en and, og to får.

SPØRGSMÅL OG SVAR

“Hvordan virker princippet om præsidentskabet i de aronske præstedømmekvorums?“

Ved et wards faste- og vidnesbyrdmøde for nylig, var der en præsident for et diakonkvorum, der bar sit vidnesbyrd fra talerstolen. Idet han så ned på den første stolerække i kirken, hvor medlemmerne fra hans kvorum sad, blev han fuldstændig overvældet ved tanken om, at han var ansvarlig for hver eneste diakon i wardet. „Du godeste,“ sagde han, „jeg kan næsten ikke tro, at I virkelig er mine alle sammen.“

Denne unge kvorumspræsident gjorde sig klart, at han gennem biskoppen var kaldet af Herren til at lede kvorumsmedlemmerne, at det var hans ansvar at repræsentere Herren og sørge for, at diakonerne handlede efter Herrens vilje. Han var begyndt at forstå, hvad Frelseren havde ment, da han sagde:

„Og atter, sandelig siger jeg jer: En præsidents pligt over diakon-embedet er at præsidere over tolv diakoner, at sidde i råd med dem og lære dem deres pligter, at de gensidig kan opbygge hinanden, som det er givet ifølge pagterne.“ (L. & P. 107:85)

Der er tre vigtige udtryk i denne åbenbaring, som det er nødvendigt, at hver eneste kvorumspræsident forstår til fulde og anvender under udførelsen af sine ansvar og pligter:

1. *At præsidere.* Dette betyder at kontrollere, overvåge, tilse og vejlede. Kvorumspræsidenten har nøglerne til at lede sit kvorum, så dets medlemmer kan opfylde deres pligter i præstedømmet. Men han er ikke blot den, der vejleder kvorummet, men han har også ret til at modtage åbenbaring med hensyn til ledelsen af sit kvorum, og hvis han ikke benytter sig af disse nøgler, så fratages kvorummet de velsignelser, som kun kan tilflyde det gennem dets præsident.

2. *At sidde i råd med dem.* Dette kræver, at kvorumspræsidenten viser kærlig interesse og omsorg for hvert eneste medlem i kvorummet, at han er alles ven og er følsom overfor såvel de enkeltes som hele kvorummets behov, idet han vejleder medlemmerne og opfordrer dem til at være trofaste overfor deres kaldelse, til at leve renfærdige liv og til at ære præstedømmet, kvorumpræsidenten bør gøre sig klart, at Herren har anbragt kvorummedlemmerne under hans ledelse og beskyttelse, og at Herren forventer, at præsidenten „sidder i råd med dem“, når som helst de har råd og vejledning behov.

3. *At lære dem deres pligter.* Dette er en stor udfordring for enhver kvorumspræsident, som er jævnaldrende med kvorumsmedlemmerne. Vi bør imidlertid aldrig glemme, at Herren udtrykkelig befalede, at alle, der bærer Det aronske Præstedømme, skal modtage instruktioner af kvorumspræsidenten angående sine pligter i præstedømmet. Den kendsgerning, at også andre, som for eksempel rådgiveren, også lærer dem disse pligter, fratager ikke præsidenten hans ansvar.

Det er ganske interessant at bemærke, at Herren gav præsidenterne for lærernes og præsternes kvorum de samme instruktioner. Så vigtigt føler han åbenbart, at dette råd er.

Hver eneste præsident for aronske præstedømmes kvorums bør huske på, at han handler under ledelse af sin biskop, som er præsident for wardets aronske præstedømme,og som også er præsident for præstedømmets kvorum. På denne måde har præstedømmekvorummet en ganske enestående ledelse. Eftersom biskoppen er præsident for dette kvorum, kan en præst ikke præsidere ved et kvorumsmøde. Han kan lede mødet, men retten til og ansvaret for at præsidere over præsterne er ene og alene biskoppens, og han er ikke bemyndiget til at overføre denne ret til andre. Han udvælger en præst til gruppeleder, så denne kan hjælpe ham med at lede præstekvorummet. Denne unge mand spiller en uhyre vigtig rolle i wardets ungdomsprogram, idet han er formand for biskoppens ungdomskomité og leder for Det aronske Præstedømmes GUF-aktivitetsprogram.

Kvorumspræsidenter har rådgivere, der skal hjælpe dem. Den kloge præsident bruger sine rådgivere effektivt, idet han holder rådsmøder med dem og giver dem mulighed for at bære deres fulde del af præsidentskabets ansvar. Han mødes regelmæssigt med dem for at planlægge, organisere og bedømme deres arbejde. Han giver sine rådgivere mulighed for efter tur at lede kvorumsmøderne, og han tager dem med sig, når han besøger kvorumsmedlemmerne. Præsidenskabet må arbejde sammen, idet de skal være et eksempel for kvorummet. Det er vigtigt, at kvorumspræsidenten lærer at bruge sine rådgivere, at de disse også lærer, hvordan de skal bruge deres præsident.

I, som er kaldede til at være kvorumspræsidenter, har en enestående mulighed for at opdage, hvor store velsignelserne er ved at tjene sine medmennesker, og til at forberede jer til et endnu større ansvar i fremtiden. I vil forstå, at selviskhed ikke har nogen berettigelse for en leder. I vil forstå, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er organiseret kærlighed. I vil lære at elske dem, som I har fået overdraget ansvaret for, og at drage omsorg for dem under udførelsen af jeres pligter.

En pligtopfyldende kvorumspræsident fortalte, at selv hans bønner havde ændret sig. Han havde opdaget, at han ikke længere bad om at få sine egne selviske ønsker opfyldt, men derimod for kvorumsmedlemmerne. Og når det først betyder tilstrækkelig meget for en vil man altid forsøge at finde metoder til at få succes i sin kaldelse, idet man søger hjælp hos voksne ledere, i personlige studier af skrifterne og andre gode bøger, og gennem personlige faste og bøn. I vil opdage, at hver eneste leder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har en flok, han skal lede, og på samme tid en leder, overfor hvem han skal stå til ansvar — selv profeten. Den dygtige kvorumspræsident vil opretholde og følge sine ledere, ganske som han forventer, at hans kvorum skal følge ham. Han vil også sørge for, at de, som han er blevet gjort ansvarlig for, vil få mulighed for at udvikle sig, idet han uddeler ansvar til dem, således at de får mulighed for at udvikle lederegenskaber, samt for at få del i de velsignelser, der følger med at arbejde for en sag som denne.

Men husk først og fremmest, at I er blevet kaldet af Herren gennem hans tjenere. Han har lovet alle, der som ledere har ansvaret i hans rige, at han vil give dem de nødvendige evner til at udføre arbejdet, styrke deres vidnesbyrd, hjælpe dem med at overvinde deres svagheder og velsigne de menneskers liv, som de er sat til at lede, hvis blot de gør deres bedste for at opfylde deres pligter. Følg Nephis eksempel, han, som med urokkelig tro fulgte Herrens befalinger, da han havde fået en vanskelig opgave:

"... Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Ne. 3:7)

Robert Backman

Præsident for Det aronske Præstedømmes GUF.

„Thi sandelig siger jeg jer: Velsignet er den, som holder mine bud det være sig i liv eller død, og den, der tro i trængsel, skal få større løn i himmeriges rige.
I kan ikke nu med jeres naturlige øjne se Guds hensigt med hensyn til det, som skal komme herefter og den herlighed, der skal følge efter megen trængsel.
Thi efter megen trængsel kommer velsignelse.
Derfor skal den dag komme, da I skal krones med megen herlighed. Timen er endnu ikke inde, men er nær."

L&P 58:2-4

Gud forudordinerede sine profeter og sit folk

Herren har forberedt dem, som i dag kaldes til at lede hans folk

ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE
Fra De tolvs Råd

Det er min overbevisning, at Spencer W. Kimball blev forudordineret til at være præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; til at være profet, seer og åbenbarer for Herrens folk; og til at være Guds talerør på jorden i den tid, der nu kommer.

Jeg ved, at han blev kaldet, udvalgt og ordineret til denne stilling gennem profetiens og åbenbaringens ånd, og at ånden var til stede, da Herrens Ånd bar vidnesbyrd til hvert medlem af De Tolv, og at det var Herrens vilje, han, som vi alle tjener, at det nu var præsident Kimball, der skulle træde frem og lede hans folk.

Det var, som om Herren sagde til os: „Min tjener Harold B. Lee var en trofast og sanddru tjener i alle ting, som jeg befalede ham at udføre; hans arbejde blandt jer er nu forbi, og jeg har kaldet ham til andrè og større opgaver i min evige vingård. Og jeg, Herren, kalder nu min tjener præsident Spencer W. Kimball til at lede mit folk og til at fortsætte arbejdet med at forberede dem til den store dag, hvor jeg selv vil komme for personligt at regere på jorden. Og nu siger jeg om ham, ligesom jeg sagde om min tjener Joseph Smith: „. . . (du) skal . . . give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

„Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund."

„Thi så siger Gud Herren: Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft til sejr, og jeg kender hans flid, hans bønner har jeg hørt." (L. & P. 21:4–5, 7)

Det virker nemt nok at tro på de profeter, som er afgået ved døden, og vi går ud fra, at vi tror og lever efter den vejledning, som de, medens forholdene var nogle andre, gav til andre mennesker. Men den største prøve, vi står overfor, kommer på tidspunktet, hvor Herren har et folk på jorden. Vil vi da høre efter hans levende profeters ord og følge de råd og den vejledning, som de giver os i vor tid?

Vi er Abrahams børn, sagde jøderne til Jehova;
Vi vil følge vor forfader og arve hans skatte.

Men skarpt lød Jesu svar:

I er børn af ham, som I lyster at adlyde;
Var I Abrahams børn, ville I gå i hans fodspor,
undgå vredens faders stærke rænker.
„Vi har Moses, seeren, og fordums profeter,
deres ord skatter vi som sølv og guld."
Men nøgternt lød det fra Jesus:
„Hvis I skønner på Moses, så hør da hans ord;
Kun da kan I gøre jer håb om en dyrebar løn,
for han talte om mit komme og min gerning på jorden."

„Vi har Peter og Paulus, lad os gå i deres fodspor;"
sådan siger de religiøse og tilbeder deres Gud.
Men han, som er de levendes og de dødes Gud, siger:
„Det er i de nulevende profeters, læreres og seeres hænder,
jeg har lagt de hellige nøgler;
I må vende jer til dem,
hvis I ønsker at behage den evige Fader."
— Bruce R. McConkie.
(Her oversat til prosa)

I overensstemmelse hermed ønsker jeg at fastslå, at disse ydmyge mænd, som præsiderer over kirken og Guds rige på jorden i vor tid, er ligesom fordums profeter og apostle, og at Gud har udvalgt dem til at lede hans jordiske rige i disse sidste dage. De af os, der næsten daglig har omgang med præsidenterne Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner og Marion G. Romney forundres over den visdom og dømmekraft, som kendetegner deres beslutninger, og vi har indset, at de i deres retfærdighed står på linie med Peter, Jakob og Johannes, som var kirkens første præsidentskab på deres tid.

Lad mig sige her, at der intet tilfældigt er i deres måde at lede Herrens værk her på jorden på. Herren har direkte indflydelse på dem. Han kender nøje til alt, hvad der går for sig. Han ordinerede og indstiftede frelsesplanen og befalede, at hans evige evangelium skulle åbenbares for mennesket i en række uddelinger, som begyndte med Adam og forsatte til Joseph Smith. Og han — den Almægtige — vælger profeterne og apostlene, som tjener i hans navn, og som prædiker hans budskab for verden i enhver tid og uddeling. Han udvælger og forudordinerer sine tjenere; han sender dem ned til jorden på de planlagte tidspunkter; han leder på enhver måde fortsat deres forberedelse i det dødelige liv; og kalder dem så til de stillinger, som de blev forudordineret til at modtage fra jordens grundlægelse.

Må jeg tage præsident Spencer W. Kimball som et eksempel på en, der blev forberedt, forudordineret og kaldet til at lede Herrens folk. Det er sandt, at han blev født ind i et troende hjem. Ligesom Jakob, der arvede åndelige evner fra Isak og Abraham, således fik han ved naturlig arv de talenter og evner, som har været med til at berede ham til sin nuværende stilling som apostolsk præsident.

Men det drejer sig om andet og mere end blot dødelig fødsel og opdragelse. Der er en grund til, at han blev født ind i en troende familie, men det er ikke kun gennem dette liv, han er blevet beredt til at stå som en lysets, sandhedens og frelsens tjener for sine medmennesker. Han er til syvende og sidst en Guds søn, som blev kaldet, udvalgt og forudordineret, før denne jords grundvold blev lagt, og han opfylder nu den skæbne, som i forudtilværelsen blev afstukket for ham og lovet ham i vor nærværelse i det store råd, hvor Gud selv var til stede.

Joseph Smith har sagt: „Hvert eneste menneske, der har en opgave at fuldføre for jordens indbyggere, blev ordineret hertil i det store råd i himlen, før verden blev til." Profeten sagde så om sig selv: „Jeg formoder, at jeg selv blev ordineret til netop denne stilling i de store råd." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 442). Det er nu præsident Kimball, der bærer Joseph Smiths kappe, og også han blev forudordineret efter den samme lov om forudordination.

Fader Abraham, som også var til stede i dette råd, fik i en åbenbaring lejlighed til at se myriaderne af ånder i forudtilværelsen. „... blandt alle disse" sagde han, „var der mange af de ædle og store." Og han betegnede disse som „gode". (Abr. 3:22) Abraham så, at Gud den evige Fader „stod midt iblandt" disse store ånder, og sagde: „Disse vil jeg gøre til mine fyrster; ... Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født." (Abr. 3:23)

Og som med Abraham, sådan også med alle profeterne, og til en vis grad også i større eller mindre grad med hele Israels hus og med alle medlemmerne af Herrens jordiske kirke — alle får de del i forudordinationens velsignelser.

Herren sagde til Jeremias: „Før jeg danned dig i moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helliged jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig." (Jer. 1:5)

Alle de, som modtager Det melkisedekske Præstedømme i dette liv, blev, som Alma lærer os: „kaldet og beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden", fordi de var blandt de store og ædle i forudtilværelsen. (Al. 13:3)

Og Paulus siger, at igennem denne forudordinationens lov, som han kalder udvælgelsens lære, fik Israels hus „... barnekårene og herligheden og pagterne og lovgivningen og tempeltjenesten og forjættelserne." (Rom. 9:4) Han siger, at de trofaste medlemmer af kirken, som elsker Gud, og „som efter hans beslutning er kaldele" er forudordinerede til at blive som hans Søn, at blive medarvinger sammen med Kristus, og til at have evigt liv i vor Faders rige. (Rom. 8:17-28)

Paulus siger også om kirkens medlemmer, at „før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os i ham til at være hellige og uden dadel for hans åsyn" og at han „i sin kærlighed forudbestemte os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljebeslutning, til lov og pris for sin nådes herlighed, som han skænkede os i den elskede" og „I ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er." (Ef. 1:4-7)

Vore åbenbaringer, de gamle såvel som de nye, er fulde af henvisninger til loven om forudordination, både i tilfælde, hvor det drejer sig om enkeltindivider, som er blevet kaldet i overensstemmelse med Guds forudviden om dem til at udføre et særligt arbejde her på jorden, og hvor det drejer sig om de velsignelser, som er lovet de myriader af kæmpende sjæle, som

er født i Israels slægt, og som hører den Gode Hyrdes stemme, og som lader sig føre ind i hans fold på jorden.

Kristus selv er et typisk eksempel, prototypen på alle de forudordinerede profeter. Han blev udvalgt som Frelser og Forløser i evighedernes råd. Peter sagde om ham, at han var „et lam uden plet og lyde. Hertil var han forudbestemt, før verdens grundvold blev lagt," (1 Pet. 1:19-20); han var den der skulle komme i tidernes midte for at udarbejde den evige og uendelige frelse. I 4.000 år vidnede alle profeterne om hans komme og fortalte om hans godhed og nåde.

Maria, Herrens mor „efter kødets vis" (1 Ne 11:18); Moses, den største profet, som Israel har kendt; Johannes Åbenbareren, hvis mission det var at modtage synet om verdens ende; Joseph Smith, gengivelsens profet og seer, blev alle udvalgt ved navn hundreder eller tusinder af år, før de kom til jorden, fordi deres forudordinerede arbejde var kendt og forudset.

Det arbejde, der skulle udføres af Johannes Døberen, af de oprindelige tolv apostle, af Columbus og mange andre, kendtes i forvejen. Og dette er kun eksempler herpå, for alt Herrens arbejde er planlagt og beredt forud, og de, som bliver kaldet og udvalgt til at gøre arbejdet, får deres opgaver tildelt af ham, først i forudtilværelsen og så igen, hvis de forbliver trofaste, her i det jordiske liv. Hvad så med vor præsident, han, som Herren har udvalgt til at repræsentere ham og præsidere i hans rige i den kommende tid? Han må sandelig være andet og mere end blot et produkt af trofaste forfædre. Han er en virkelig Guds søn, åndeligt afkom af den almægtige. Han boede sammen med den evige Fader, så hans ansigt, hørte hans stemme, og — hvad der er vigtigere end noget andet, — han troede hans ord og efterlevede hans lov.

Det er gennem lovlydighed, ydmyghed og personlig retfærdighed og fordi han valgte at følge i den udvalgte og elskede Søns fodspor, at Spencer W. Kimball var en ædel og stor ånd i forudtilværelsen. Og frem for alle sine andre talenter udviklede han sine åndelige talenter — for det er et talent at tro og akceptere sandheden, det er et talent at tørste efter retfærdighed.

Han kendte og tilbad Herren Jehova, der var „Gud lig". (Abr. 3:24) Han var ven med Adam og Enok. Han rådførte sig med Noa og Abraham. Han holdt møde med Esajas og Nephi. Han tjente i det himmelske rige sammen med Joseph Smith og Brigham Young.

Forudtilværelsen er ikke noget fjernt og mystisk sted. Det er kun nogle få år siden, at vi hver især forlod vor evige Faders nærværelse, han, hvis børn vi er, og i hvis hus vi boede. Kun ved et tyndt slør er vi adskilte fra de venner, sammen med hvem vi arbejdede på Herrens værk, før vore evige ånder tog bolig i deres „lertabernakler".

Det er rigtigt, at vi ikke husker, hvem vi omgikkes der, på grund af sløret, som blev trukket for vore minder derom. Men vi ved, at vor himmelske Fader har al magten, al kraften, og hele herredømmet, og at han lever i familieenheden. Vi ved, at vi er hans børn, skabt i hans billede, med magt og evner til at blive som ham. Vi ved, at han gav os vor handlefrihed og ordinerede de love, hvorigennem vi kan blive velsignet med evigt liv, hvis vi blot vil adlyde dem. Vi ved, at vi havde venner og kammerater i forudtilværelsen. Vi ved, at vi modtog undervisning, blev optrænet og belært efter det mest fremragende uddannelsessystem, der nogen sinde er blevet anvendt, og at vi gennem lydighed mod hans evige love, har udviklet forskellige personlige evner i større eller mindre grad.

Og siden kom så læren og forudordination. Når vi kommer til verden, medbringer vi de talenter og evner, som vi i vor tidligere tilværelse har udviklet gennem lydighed mod loven. Mozart komponerede og udgav sonater, da han endnu kun var 8 år gammel, fordi han blev født med musikalske evner. Melkisedek kom til verden med en sådan tro og åndelig formåen, at han „som det gudsfrygtige barn, han var, overvandt løver og dulmede ildens voldsomhed." (1. Mos. 14:26, den inspirerede version). Kain var på den anden side ligesom Lucifer en løgner fra begyndelsen og fik i dette liv følgende at vide: „. . . Du skal kaldes fortabelse; thi du var også til før verden." (Moses 5:24)

Dette er grunden til, at Herren har et særligt udvalgt folk på jorden; og dette er grunden til, at han sagde: „Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.

„Og jeg giver dem evigt liv . . ." (Joh. 10:27-28)

Det, at vi kendner til disse vidunderlige sandheder, lægger i virkeligheden et større ansvar på vore skuldre end på noget andet folk med hensyn til at følge Kristus — til at tage hans åg på os, til at holde hans bud, til at gøre alt, hvad der behager ham. Og hvis vi elsker og tjener ham, så vil vi også lytte efter de ord, som apostlene og profeterne, som han har sendt til os, åbenbarer og lærer os.

Det, verden i dag har brug for, er ikke, at Herren skal sende os en profet, der kan åbenbare os hans tanker og vilje. Det har han allerede gjort; vi har en profet; vi ledes af mange mænd, som har Åndens inspiration. Det, verden i dag har brug for, er, at menneskene vil høre efter, hvad der bliver sagt, og leve efter de ord, som kommer fra hans læber, som i dag bærer profetens kappe.

Gud ske tak, fordi der findes en profet i Israel.

Og Gud give, at vi må høre efter og leve efter denne profets stemme!

Gud ske tak, fordi han har udgydt sin ånd over os, så vi kender sandheden og guddommeligheden af det store sidste dages værk. Jeg bærer her mit vidnesbyrd om dets evige sandhed i Jesu Kristi navn. Amen.

O

Folket siger „Amen"

Præsident Kimball er Herrens talerør i dag

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN
af De tolvs Råd

Under denne konference har vi officielt indsat en ny præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var et meget stort øjeblik.

Det er kun sket 12 gange i løbet af vor 144-årige historie. I den højtidelige forsamling, der blev holdt her i morges i tabernaklet, blev præsident Spencer W. Kimball ved afstemning blandt kirkens medlemmer godtaget som præsident for kirken, samt Herrens profet, seer og åbenbarer. Det blev enstemmigt vedtaget. Også den Helligånds positive, bekræftende ånd var til stede. Hver eneste i det store tabernakel følte dens guddommelige tilstedeværelse og indflydelse. Også de, der lyttede til mødet i radioen og så det i fjernsynet mærkede dens indflydelse. Og ganske som det skete på Moses tid „svarede hele folket Amen". (Se 5. Mos 27:15)

Og hvor er det en dejlig mand, der er blevet valgt. Han har ledet De tolvs Råd i adskillige år, og har tjent efter opfordring fra De tolvs Råd som konstitueret præsident for kirken i perioden fra præsident Lee's død indtil denne konference, hvor han nu er

blevet opretholdt af medlemmerne som deres guddommeligt udpegede leder og fortolker af Guds ord og vilje.

Han har akcepteret denne høje stilling med stor ydmyghed. Men skønt han er beskeden og upretentiøs, er han ikke desto mindre en stærk og dynamisk leder, en mand med initiativ og forudseenhed, på enhver måde et meget aktivt menneske.

Under den mere end 30-årige periode, hvor han har tjent som apostel, har han været kendt i hele kirken for sin uudtømmelige energi, sin umådelige begejstring for værket, sin uselviskhed og sin faste beslutning med hensyn til at ofre alt for at opbygge Guds rige.

Han har indviet sig fuldt ud. Han koncentrerer sig helt om at være Herren Jesu Kristi tjener. På mirakuløs måde har han genvundet sit helbred, således at han har været i stand til at opfylde denne store mission. Det, at han er blevet helbredt, er en af de mest håndgribelige beviser på hans guddommelige kaldelse. Det var Gud, der stod bag.

Når han gør brug af den usædvanlige styrke, som Herren har beriget ham med, glemmer han aldrig, hvorfra han har den, og han søger konstant at lære vor Mesters vilje at kende og at handle derefter. Men selv om han er uhyre energisk og ivrig efter at få tingene gjort, så er han ikke desto mindre fuldstændig Krist-lignende i sin venlighed og medfølelse, i sin ydmyghed og i den dybe forståelse, han har for andre mennesker og deres problemer, og i sit ønske om at hjælpe dem.

Han har rent bogstaveligt givet mange tusinder af mennesker,der har været ved at fare vild, en hjælpende håndsrækning, og bragt dem tilbage til frelsens vej, idet han har vist dem lyset og givet dem nyt håb og derved gjort det muligt for dem at vende tilbage til Herren.

Når nogen har haft irettesættelse behov, har han sørget for, at det blev gjort, men altid venligt og kærligt, fast og bestemt i retfærdighedens navn, men altid med forståelse.

Når han står overfor en vanskelig opgave — og den, han nu står overfor, kan vel siges at være den allervanskeligste — så tøver han aldrig, men tager fat på den med en fast tro og under bøn og med hele sin ædle personligheds fulde styrke. Og resultatet er da også, at arbejdet altid bliver gjort, og hvad mere er, gjort godt.

Selv om præsidenten altid er sig sin personlige begrænsning bevidst, så ved han ikke desto mindre, at dette er Guds værk, og at Herren bruger almindelige mennesker til sine formål.

Præsident Kimball sætter megen lid til, hvad Nephi sagde: „. . . jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1 Ne 3:7) Dette er en hovedhjørnesten i hans tro. Ja, det er hemmeligheden ved hans succes.

Herrens værk vil gå frem nu, som det

altid har gjort, for den almægtige vil udføre sit arbejde gennem præsident Spencer W. Kimball, hvem han daglig giver direktiver. Det værk vil aldrig blive standset, ej heller vil arbejdets udførelse blive overgivet til noget andet folk.

Når kirkens medlemmer idag enstemmigt opretholdt vor nye præsident, så påtog de sig ikke blot et stort ansvar med hensyn til at følge ham, men de holdt også et grundlæggende princip i Jesu Kristi evangelium i hævd.

Det, at de afgav deres stemme, var også indgåelsen af en pagt, som de med løftet hånd indgik med Herren for øjnene af alle de hundreder af tusinder i tabernaklet, i radioen og i fjernsynet.

Når vi opretholder vor præsident, så indvilliger vi i at følge hans direktiver. Han er Herrens talerør på jorden i dag, og dette er meget, meget vigtigt at holde sig for øje. Da dette blev diskuteret i profeten Joseph Smiths dage, sagde Herren følgende om sine ledere:

„. . . de skal tale, som de bliver drevet dertil af den Helligånd.

„Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse." (L. & P. 68:3-4)

Når vi som medlemmer af kirken opretholder vor nye præsident ved at række hånden i vejret, så har vi indgået en højtidelig pagt om ivrigt at lytte efter de ord, der kommer fra hans mund, angående det evige liv.

I en moderne åbenbaring har Herren sagt: „. . . I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund." (L. & P. 84:44)

Og hvordan modtager vi da de ord? Gennem hans profet!

Dette har været det guddommelige mønster fra tidernes morgen. Gennem Amos fik vi den åbenbaring, hvori der bliver sagt: „. . . Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Dette var det mønster, Herren handlede efter gennem hele Det gamle Testamente. Det skete også i Det nye Testamentes tid, og det sker i dag.

Da kirken blev organiseret for 144 år siden gjorde Herren dette klart ved at genindføre det princip, at lederen for hans kirke på jorden også skulle være hans talsmand, og ikke blot en eller anden selvvalgt, der forsøger at få folket til at følge sig personligt.

Da Herren den 6. april 1830 talte om kirkens nyudnævnte præsident, erklærede han, at præsidenten også skulle være hans talerør.

Og da han havde gjort det, udpegede Herren ham også som profet, seer og åbenbarer. Og så befalede Herren medlemmerne følgende:

„Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

„Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund." (L. & P. 21:4-5)

Så fulgte dette store løfte, hvis vi vil adlyde befalingen:

„Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære." (L. & P. 21:6)

Hvad mere kan vi forlange?

Der er yderligere et stort princip, endnu en stor lektie, vi kan lære af den afstemning, vi har foretaget her i dag. Og det er, at der kun kan være et overhoved for kirken på jorden ad gangen, og han må udvælges og opretholdes ganske som præsident Kimball blev det i dag. Ingen mand kan selv påtage sig dette ansvar. Han må kaldes af Gud, som Aron blev det. (Se Heb 5:4)

Herren tillader heller ingen hemmelig ordination indenfor sit værk. For at en ordination kan gælde skal den ske offentligt og ved folkets stemme. Frelseren sagde: „. . . Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som *er kirken bekendt og på forskriftmæssig måde*

selv er blevet ordineret af kirkens ledere. (L. & P. 42:11. Fremhævelsen tilføjet)

Og så sagde Herren: „. . . alting i kirken skal ske ifølge fælles samtykke . . .", hvilket betyder, at det skal gøres offentligt og ved folkets stemme. (L. & P. 26:2)

Og videre sagde han: „Ingen bør ordineres til noget embede i denne kirke, hvor der findes en fast organiseret gren af denne, uden menighedens samtykke" (L. & P. 20:65)

Og igen: „Og jeg befaler jer, at I skal besætte disse embeder og godkende alle de navne, som jeg har nævnt eller forkaste dem ved generalkonferencen." (L. & P. 124:144)

Dette borteliminerer altså enhver form for afvigere, alle falske lærere og ledere og gør det klart for Herrens folk, at der kun er en øverste leder i kirken, og det er profeten, seeren og åbenbareren, der på rette vis er valgt gennem åbenbaring og godtaget af medlemmerne ved kirkens generalkonference.

Og nu er denne mand Spencer W. Kimball.

Da præsident John Taylor talte om, hvorledes vi opretholder vor præsident ved afstemning, sådan som vi har gjort det i dag, sagde han: „Det er den orden, som Herren har indstiftet i Zion, ganske som det har været i tidligere tider blandt Israels folk . . . Dette er udtrykkeligt Guds valg og folkets stemme." (*The Gospel Kingdom,* side 143, Deseret Book, Co. 1943)

Da præsident Brigham Young omtalte dette emne, sagde han: „(Herren) har kun eet talerør, gennem hvilket han meddeler folket sin vilje. Når Herren ønsker at give sit folk en åbenbaring, når han ønsker at åbenbare nye principper, eller når han ønsker at bebrejde dem noget, så gør han det gennem den mand, som han har udpeget til denne stilling og dette kald." (*Discourses of Brigham Young,* side 212, Deseret Book Co. 1925) *Og det er kirkens præsident!*

Brigham Young sagde endvidere: „Det er den Almægtige, der leder denne kirke, og han vil aldrig tåle, at I bliver ledt på vildspor, hvis I blot gør jeres pligt." (*Discourses of Brigham Young,* side 212)

Det var præsident Heber J. Grant, der til dette føjede: „I behøver ikke at frygte, at der vil stå noget menneske i spidsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som vor himmelske Fader ikke ønsker i denne stilling." (G. Homer Durham, comp., *Gospel Standards,* Improvement Era, 1969 side 68)

Hvilken myndighed har præsident Kimball da? Som præsident for kirken erholder han alle de nøgler og al den myndighed, som englene gav Joseph Smith, da evangeliet blev genoprettet i denne sidste uddeling. Han modtog denne myndighed ved håndspålæggelse af dem, der selv havde autoriteten. Jeg gentager, at han modtog denne myndighed ved håndspålæggelse fra dem, som havde haft myndigheden indtil da. Og det er også tilfældet med præsident Kimball.

Hver eneste præsident i kirken har haft disse nøgler og denne myndighed. Ingen præsident for kirken kunne udføre noget uden dem. Ja, kirken kunne ikke fungere uden disse nøgler.

Hvis profeten Joseph Smith havde taget disse nøgler med sig i graven, kunne vi da udføre vort arbejde i dag? Arbejdet kan ikke gøres uden disse nøgler. Det var nødvendigt, at kirkens ledere havde dem til stadighed.

Hvis Joseph havde taget nøglerne til de dødes frelse med sig i graven, kunne vi så udføre vort tempelarbejde?

Kunne vi prædike evangeliet for alle nationer, tungemål og folkeslag uden at have den rette myndighed dertil?

Hvis Joseph havde taget nøglerne til Israels indsamling med sig i evigheden, kunne Israel så blive indsamlet?

Ville vore pionerer kunne være kommet til bjergenes toppe, så profeten Esajas ord kunne blive opfyldt, og her have oprettet kirkens hovedkvarter, medmindre de havde haft guddommelig bemyndigelse til at gøre det?

Og endnu vil der ske en verdensomfattende indsamling af Herrens folk før Frelserens andet komme. Kunne dette gøres uden nøglerne til indsamlingen, som blev givet os af profeten Moses, som var den, der havde nøglerne, og som videregav dem til Joseph Smith?

Kunne kirken oprette organiserede stave i de fjerneste hjørner af verden uden den gudgivne ret til at gøre dette?

Vi ser da klart, at disse kræfter, som englene gav Joseph Smith, er forblevet i kirken, og at vi stadig har dem. De gives altid samlet til en bestemt person, og det er kirkens præsident, profet, seer og åbenbarer.

Det kunne ikke være anderledes. Dette er Herrens mønster. Det er på denne måde, han leder sit værk.

Mon ikke Amos talte sandt, da han sagde: „. . . Den Herre, Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

For at sige det med præsident Wilford Woodruffs ord: „Lad mig på det kraftigste opfordre alle ældster i Israel og alle Guds hellige til at leve op til deres kaldelse på majestætisk og værdig vis, og bevise, at de er deres opgave og pagt fuldt hengivne. Opretholdt autoriteterne, nøglerne og præstedømmet i ord og ikke mindst i gerning; Guds, engles og menneskers øjne hviler på jer, og når værket er fuldendt, vil I modtage jeres retfærdige belønning." (Matthias F. Cowley, comp.: *Wilford Woodruff,* side 657, Salt Lake City: The Deseret News, 1909)

Jeg ved, at min Forløser lever. Han har givet mig et personligt vidnesbyrd om, at det, jeg har sagt her i dag, er sandt. Gud, vor himmelske Fader, lever. Dette er hans kirke. Jesus, vor Frelser, leder værket. Og præsident Kimball er hans profet! Dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om ved alt, hvad der er mig helligt og i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Retfærdighed og Barmhjertighed

„Herren revser den, han elsker"

ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE
Assistent til De tolvs Råd

Brødre og søstre, jeg ville gerne henlede jeres opmærksomhed på principperne om barmhjertighed og retfærdighed. Jeg har taget den tekst, jeg gerne vil tale om i dag, fra Salomons Ordsprog: „Min søn, lad ej hånt om Herrens tugt, vær ikke ked af hans revselse;

„Herren revser den, han elsker, han straffer den søn, han har kær." (Ordsp. 3:11-12)

Herren fandt det nødvendigt i kirkens første dage at minde nogle af brødrene, om at de ikke passede alle deres pligter. Til profeten Joseph Smith sagde han:

„... jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.

„Men sandelig siger jeg dig, min tjener Frederick G. Williams, ...

„Du har ikke lært dine børn lys og sandhed efter befalingerne, og den onde har endnu magt over dig, ...

„Sandelig, jeg siger til min tjener Sidney Rigdon, at han ikke i alle forhold har efterkommet befalingerne angående børnene. Derfor sæt først dit eget hus i orden.

„Min tjener Newel K. Whitney, ... fortjener at blive revset, og han bør sætte sit hus i orden og se til, at de er flittigere og omhyggeligere hjemme og altid beder; ellers skal de bortflyttes fra deres sted." (L. & P. 93:40-42, 44, 50)

Da profeten efter nogen tøven gik med til, at Martin Harris tog en del af manuskriptet til Mormons Bog med sig, og det gik tabt, bebrejdede Herren profeten hans ulydighed. Han sagde: „Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres.

„Thi Gud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender han sig til højre eller venstre, afviger heller ikke fra det, han har sagt; derfor er hans stier rette, og hans kurs er et og samme evige kredsløb.

„Kom i hu, kom i hu, at det ikke er Guds værk, der forstyrres, men menneskenes gerning.

„Thi selv om et menneske har haft mange åbenbaringer og haft magt til at gøre mange kraftige gerninger, må han dog falde og pådrage sig en retfærdig Guds vrede, dersom han roser sig af sin egen styrke, ringeagter Guds råd og følger sin egen viljes og sine syndige lysters drift.

„Thi se, du skulle ikke have frygtet mennesker mere end Gud. Om end menneskene tilsidesætter Guds råd og foragter hans ord,

„skulle du dog have været trofast, og han ville have udstrakt sin arm og beskyttet dig imod alle modstanderens gloende pile, og han ville have været med dig i hver prøvelsens stund.

„Men kom i hu, at Gud er barmhjertig. Omvend dig derfor fra det, som du har gjort, og som strider mod den befaling, jeg har givet dig, og da er du stadig udvalgt og er atter kaldet til arbejdet." (L. & P. 3:1-4, 7-8, 10)

En af de grundlæggende betingelser for tilgivelse er, at man virkelig fortryder, hvad man har gjort, således at retfærdighed kan ske fyldest, inden man så bliver tilgivet. Profeten Joseph sagde: „Der findes ingen undskyldning for at synde, men barmhjertighed bør følge hånd i hånd med irettesættelser." (*Documentary History of the Church*, bind 5, side 24)

Præsident Kimball har sagt: „Der findes mange mennesker, der udelukkende forlader sig på Herrens barmhjertighed i stedet for at sørge for at omvende sig . . . Det er rigtigt nok, at Herren „formilder" retfærdigheden med barmhjertighed, men han lader aldrig barmhjertigheden fortrænge retfærdigheden. Barmhjertighed kan aldrig gøre det ud for retfærdighed. Gud er *barmhjertig*, men han er også *retfærdig*" (Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness*, side 358, Bookcraft, 1969)

Retfærdigheden har et evigt aspekt, som kendes ved guddommelig lov, således: „. . . Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste." (Gal. 6:7)

Jesu Kristi evangelium er grundlagt på loven om folkets frelse og velsignelse. For hver lov, som Herren giver os, findes der også en straf for at overtræde den. Profeten Alma forklarede dette meget enkelt: „Hvorledes," spørger han, „kunne et menneske omvende sig, uden at han syndede? Hvorledes kunne han synde, dersom der ingen lov var? Hvorledes kunne der være en lov, hvis ikke der var straf?" (Al. 42:17)

Præsident Stephen L. Richards sagde: „Frelseren erklærede selv, at han var kommet for at opfylde loven, ikke for at afskaffe den, men sammen med loven bragte han princippet om barmhjertighed, der skulle formidle den og bringe dem håb og opmuntring, som har forbrudt sig, så deres øjne kunne rettes mod tilgivelsen gennem omvendelse." (Conference Report, april 1954, side 11)

Guds love, som er givet os, for at kirken kan blive ledet efter dem, må støttes og efterleves, hvis vi skal opnå frelse og blive respekteret af mennesker både indenfor og udenfor kirken. Kirkens biskopper er kaldet som almindelige dommere og er, sammen med deres rådgivere, bemyndigede til at tage sig af tilfælde idenfor deres område, hvor der har været tale om alvorlige overtrædelser. Andre sager indbringes for højrådsretten, som ledes af stavspræsidenten. Det forventes af disse dommere, at de barmhjertigt og retfærdigt tager sig af alle de tilfælde, hvor kirkens lov er blevet brudt.

Jeg er sikker på, at det vanskeligste for præstedømmelederne og dem, der har overtrådt loven, er at afgøre, hvornår omvendelsen er effektiv? Hvornår er retfærdigheden sket fyldest? Hvornår træder barmhjertighedsprincippet i kraft? Og der er vel intet, der besvarer disse spørgsmål så godt som dette citat fra Alma:

„Thi retfærdigheden fremkommer med dens krav, og nåden gør ligeledes fordring på alt, hvad der tilhører den; og således bliver ingen salige, uden de, der oprigtigt angrer.

„Mener du, at nåden kan berøve retfærdigheden sit? Jeg siger nej; ikke det mindste. Hvis det var, ville Gud ophøre med at være Gud." (Al. 42:24-25)

Hvor logisk er det da ikke, at det er nødvendigt at skride ind overfor alvorlige overtrædelser. Det er nødvendigt at rense kirken og at hjælpe den enkelte til at omvende sig fuldstændigt.

Da præsident Lee talte til brødrene i 1972, sagde han: „Nu betyder dette ikke, at vi skal skride ind ved at vende ryggen til ham, der har syndet . . . det bør vi ikke gøre, vi skal efter bedste evne forsøge ikke at gøre det. Vi skal derimod være som fædre — en gang imellem bliver vi nødt til at straffe dem, for derefter med fornyet kraft at vise dem, at vi holder af dem. Dette er Herrens lære, og vi bør gøre det af et kærligt hjerte. For mig ser det ud, som om der er nogle mennesker, der ikke kan omvende sig, før de bliver overladt til Satans forgodtbefindende, fordi Herrens Ånd forlader dem." (*Priesthood Board Meeting*, 1. marts, 1972, side 12)

Præsident Stephen L. Richards har sagt: „Hvad godt kommer der i virkeligheden ud af, at vi overser denne pligt? Hvad nytter det kirken eller de vildfarne medlemmer, at vi lader, som om vi ikke ser, hvad der foregår, eller bagatelliserer det? Vil dommerne ikke snarere kunne hjælpe folk ved at føre dem ind på omvendelsens og tilgivelsens vej?" (*Conference Report*, april 1954 side 11)

Mange af dem, der har brudt loven, føler sig uretfærdigt behandlet, når de bliver indstævnet for den rette kirkedomstol og behandlet i henhold til det, de har gjort sig skyldige i. Mange præstedømmeledere, hvis ansvar det er at våge over kirken og skride ind overfor alvorlige overtrædelser, forsømmer at sammenkalde en ret og indlede en retsag, så overtræderen kan nå dertil, hvor han kan blive tilgivet. Der er måske nogle, der mener, at de gør overtræderen en tjeneste ved ikke at reagere, men i virkeligheden er det måske noget af det værste, de i virkeligheden kan gøre mod ham.

Præsident Lee har sagt: „Vi må aldrig tillade, at den såkaldte barmhjertighed mod den endnu ikke omvendte overtræder forhindrer retfærdigheden i at ske fyldest, hvilket må gå forud for sand omvendelse."

(*Strenghtening the Home,* 1973, side 5)
Hvordan sker tilgivelsen så? Hvordan kan man vide, at der er sket en omvendelse?
Virkelig retfærdig sorg, hvorom skriften siger, at den „virker omvendelse til frelse...", er det første skridt til omvendelse. (2. Kor. 7:10)
Tilståelse er en logisk følge af gudfrygtig sorg, idet det ærlige ønske om at blive befriet for at lide tilskynder dertil, når man først er helt klar over overtrædelsens alvor. Man

Uret i tabernaklet.

må tilstå, hvad man har gjort for at give et bevis på sin ydmyghed og sin faste beslutning på at gøre det godt igen.
Hvem skal man tilstå overfor? For at citere præsident Richards: „Overfor Herren, selvfølgelig, for det er hans lov, der er blevet overtrådt. Til den eller de personer, man har handlet forkert imod, for det er nødvendigt, hvis man skal udbedre eventuelle skader. Og så naturligvis til Herrens repræsentant, den, han har udnævnt til dommer i Israel, og i hvis kirkelige område, overtræderen bor og har del i Herrens rige." (Conference Report, april 1954, siderne 11—12)
Og nært knyttet til tilståelsen er prøven — beviset på, at man virkelig har omvendt sig. Herren har sagt: „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L. & P. 58:43)
Hvordan kan den fungerende leder i kirken så vide, hvornår omvendelsen er tilstrækkelig? Overtræderen bliver måske utålmodig, medens han udviser sin omvendelse. Men det er sagt, at „der skal gå tilstrækkelig tid, således at den, der søger tilgivelse, får en prøvetid. Denne prøvetid tjener to formål. For det første giver det overtræderen selv tid til at finde ud af, om han nu virkelig har magt over sig selv, om han nu også kan stole på sig selv, selvom han stadigvæk bliver udsat for fristelse; for det andet giver det de præsiderende ledere i kirken mulighed for mere realistisk at bedømme om omvendelsen nu også er troværdig, og om overtræderen er værdig til at blive betroet *en plads i Herrens* rige." (*Conference Report,* april 1954, side 13)
Ja, „Herren revser den, han elsker, han straffer den søn, han har kær." (Ordsp. 3:12)
„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Joh. 3:16)
Hvis det ikke var for Jesu Kristi forsoning, hvor han påtog sig vore synder, hvis blot vi omvender os, så kunne mennesket ikke blive tilgivet. Skønt vi blev tilbudt barmhjertighed, så måtte retfærdigheden dog stadig ske fyldest, for han kan ikke frelse os i vore synder.
Alma forklarede sin søn Korianton Guds rolle i forbindelse med princippet om barmhjertighed og retfærdighed:
„Men en lov er givet og en straf fastsat og omvendelse skænket, hvilken omvendelse barmhjertigheden kræver; ellers gør retfærdigheden krav på mennesket og fuldbyrder loven, og loven pålægger straffen; var det ikke så, ville retfærdighedens værk blive tilintetgjort, og Gud ville ophøre med at være Gud.
„Men Gud ophører ikke med at være Gud, og nåden gør krav på den bodfærdige, og nåden kommer gennem forsoningen, og forsoningen tilvejebringer de dødes opstandelse, og de dødes opstandelse bringer menneskene tilbage til Guds ansigt, og de fremstilles således for hans åsyn for at blive dømt efter deres gerninger i overensstemmelse med loven og retfærdigheden.
„Thi retfærdigheden fremkommer med alle dens krav, og nåden gør ligeledes fordring på alt, hvad der tilhører den; og således bliver ingen salige, uden de, der oprigtigt angrer.
„Mener du, at nåden kan berøve retfærdigheden sit? Jeg siger nej; ikke det mindste. Hvis så var, ville Gud ophøre med at være Gud." (Al. 42:22-25)
Profeten Alma sagde følgende, da han gengav Amuleks ord: „... Dersom I vil omvende jer og ikke forhærde jeres hjerter, da vil jeg være barmhjertig mod jer på grund af min enbårne Søn.
„Derfor skal den, der omvender sig og ikke forhærder sit hjerte, have krav på barmhjertighed gennem min enbårne Søn, til syndernes forladelse, og de skal indgå til min hvile." (Al. 12:33-34)
Måtte vi alle nyde evangeliets velsignelser. Jeg giver jer hermed mit vidnesbyrd om dette store guddommelige værk i Jesu Kristi navn. Amen.

Ægteskabet, som varer i al evighed

Mødet om eftermiddagen, fredag den 5. april 1974

Gud har lovet, at de retfærdige kan opnå evig kærlighed og evige familiebånd gennem celestialt ægteskab

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
De tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre, jeg er taknemmelig for den bøn, som bror Kan Watanabe bad for os. Han er min gode ven og jeg har rejst mange tusinde kilometre frem og tilbage i Japan i Herrens tjeneste sammen med ham. Jeg føler mig meget inspireret af det, som dette kor af præster fra Brigham Young universitetet har sunget for os.

Der er noget bevægende og smukt over deres stemmer. Hvis den Helligånd vil vejlede mig, så tror jeg, at jeg især vil henvende mig til dem i dag, selv om de sidder bag ved mig. Og når jeg taler til dem, henvender jeg mig derved også til hele kirkens ungdom.

Det er forår i denne del af verden, årstiden hvor „den unge mand går i kærligheds-tanker" (Alfred Lord Tennyson: „Locksley Hall"). Det er april, og mange unge mænd og kvinder drømmer om bryllup i løbet af sommeren.

Allerførst vil jeg gerne fortælle jer om to forskellige oplevelser.

Den første indtraf for ikke ret længe siden, da jeg var i det nye tempel i Washington D. C. Der var adskillige pressefolk til stede. De var nysgerrige angående den smukke bygning, som er så forskellige fra andre kirkebygninger — både hvad angår formål, ideologi og hvad angår de mennesker, som vil få adgang til dets hellige område.

Jeg forklarede, at når bygningen er blevet indviet til Herren, vil kun medlemmer, der lever helt og fuldt efter kirkens forskrifter, få lov til at komme derind, men at besøgende var velkomne til at bese det i en periode på 4—6 uger, inden det blev indviet; vi har intet ønske om at skjule det for verden, men når det var blevet indviet, ville vi anse det for så helligt, at det er absolut nødvendigt at leve op til alle kirkens standarder for at få lov til at komme ind.

Vi talte om, med hvilket formål templet var bygget. Jeg forklarede det for dem, idet jeg især lagde vægt på noget, der tiltaler alle mænd og kvinder, hvis de ellers tænker lidt dybere over tingene. Blandt andet

nævnede jeg en oplevelse, jeg havde i forbindelse med fremvisningen af London Templet, før det blev indviet i 1958.

Ved den lejlighed stod tusindvis af nysgerrige, men oprigtigt interesserede mennesker i kø for at komme ind i bygningen. Der var endda brug for en politibetjent til at dirigere færdslen, og han bemærkede, at det var første gang, han havde set englænderne være så ivrige for at komme i kirke.

De mennesker, som beså bygningen, blev bedt om at gemme eventuelle spørgsmål, til de var kommet igennem bygningen. Om aftenen sluttede jeg mig til de missionærer, som skulle tale med dem, der havde spørgsmål. Da jeg så et ungt par, som i det samme kom ned af trinene foran templet, spurgte jeg dem, om jeg kunne hjælpe dem på nogen måde. Den unge kvinde tog ordet og sagde: „Ja, hvad er det for et ‚evigt ægteskab', der blev nævnt da vi var inde i et af rummene?" Vi satte os ned på en bænk, der stod under et meget gammelt egetræ i nærheden af indgangen. Vielsesringen på hendes finger viste mig, at de var gift, og den måde, hvorpå hun holdt sin mands hånd, vidnede om, hvor meget de holdt af hinanden.

„Med hensyn til det spørgsmål, De stillede," sagde jeg, „så formoder jeg, at De blev viet af en præst i den engelske statskirke?"

„Ja, det er rigtigt," sagde hun, „det er kun tre måneder siden, vi blev gift."

„Tænkte De over, at da præsten erklærede Dem for mand og hustru, erklærede han også, at De igen skulle skilles?"

„Hvad mener De?", sagde hun hurtigt.

„De tror vel på et liv efter døden, gør De ikke?"

„Selvfølgelig," svarede hun.

Jeg fortsatte: „Kunne De tænke dem et evigt liv uden en lige så evig kærlighed? Kunne I forestille jer evig lykke uden hinandens selskab?"

„Selvfølgelig ikke," kom svaret omgående.

„Men hvad var det præsten sagde, da han erklærede Dem for mand og hustru? Hvis jeg husker rigtigt så sagde han blandt andet: „i sygdom og sundhed, i rigdom og fattigdom, til døden skiller jer." Han gik så langt, som han havde myndighed til, og det er til døden Dem skiller. Faktisk tror jeg, at hvis De spurgte ham om det, så ville han på det kraftigste benægte muligheden for at leve i et ægteskab og have en familie efter døden."

„Men," fortsatte jeg, „vor himmelske Fader, som jo elsker sine børn og kun vil deres bedste, har givet os mulighed for, at vi hvis vi gør det på den rette måde, kan fortsætte denne den helligste og ædleste af alle menneskelige kontrakter, nemlig ægteskabet og familien.

„I den vidunderlige samtale mellem Frelseren og apostlene vi har fået overleveret, hvori Peter sagde: ‚Du er Kristus, den levende Guds Søn.' svarede Jesus ham: ‚Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.' Og yderligere sagde Herren til Peter og hans fæller: ‚Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.' (Matt. 16:13-19)

„Sammen med denne vidunderlige bemyndigelse gav Herren sine apostle det hellige præstedømmes nøgler, hvis kraft når ud over døden og ind i evigheden. Denne myndighed er gengivet til jorden af de samme apostle, som fik den dengang, nemlig Peter, Jakob og Johannes." Jeg fortsatte med at sige, at når templet den følgende søndag var blevet indviet, ville disse det hellige præstedømmes nøgler blive brugt således at de mænd og kvinder, der kom til denne hellige bygning med dette formål for øje, kunne få beseglet deres ægteskab. De vil blive forenet på en måde, så døden ikke kan adskille dem, og tiden ikke kan tilintetgøre ægteskabet.

Dette var mit vidnesbyrd til de unge mennesker i England. Og det er det samme vidnesbyrd, jeg bringer mine unge venner her i dag, ja, jeg bringer hele verden dette vidnesbyrd. Vor Fader i Himmelen, som elsker sine

børn, ønsker, at de skal have lykke både her og i de tilstundende evigheder, og der findes ikke større lykke, end man kan få gennem det mest betydningsfulde af alle menneskelige forhold — forholdet mellem en mand og hans hustru og mellem forældre og børn.

For nogle få dage siden blev jeg kaldt til en yngre kvindes sygeleje på et hospital, hvor hun lå i den sidste fase af en meget alvorlig sygdom. Hun døde kort efter og efterlod sig en ægtemand og fire børn, hvoraf den yngste var en lille dreng på 6 år. Sorgen var dyb og tragisk. Men gennem tårerne strålede en tro så fast og smuk, om at skønt det var forfærdeligt at skilles nu, så ville der dog en dag finde en lykkelig genforening sted, for dette ægteskab var indgået ved besegling for tid og evighed i Herrens hus gennem det hellige præstedømmes myndighed.

Hver eneste mand, som oprigtigt elsker en kvinde, og enhver kvinde, der oprigtigt elsker en mand, håber og drømmer om, at deres ægteskab skal vare evigt. Men ægteskabet er en pagt, der skal indgås ved den rette myndighed. Og hvis dette kun er statens myndighed, så kan det kun vare så længe, som statens myndighed varer, nemlig indtil døden. Men hvis man til statens myndighed føjer den endowment, som han, der overvandt døden, har givet os, så vil dette forhold vare udover døden, hvis ægteskabets parter ellers lever, så de er dette løfte værdige.

Da jeg var yngre og en hel del mindre skrøbelig, dansede vi til en melodi, hvortil ordene lød sådan:

„Er kærligheden som en rose,
som blomstrer og gror,
som så visner og forsvinder,
når sommeren når sommeren går på hæld?"

Det er kun en banal slagertekst, men alligevel er det et spørgsmål, der er blevet stillet gennem århundreder af mænd og kvinder, som har elsket hinanden og set ud over dagen i dag og ind i evighederne.

Til det spørgsmål kan vi svare nej og

bekræfte, at kærligheden og ægteskabet efter Herrens plan ikke er som rosen, der visner bort, når sommeren er forbi. Nej, dette er evigt, ganske som Guds Himmel er evig.

Men denne gave, der overgår alle andre, kan vi kun opnå ved at yde noget — gennem selvdisciplin, dyd og lydighed mod Guds bud. Det kan måske virke vanskeligt at leve et sådant liv, men det er i høj grad muligt, idet man motiveres hertil, når man først har forstået sandheden.

Brigham Young erklærede engang: „Der findes ikke en ung mand i vort samfund, som ikke ville være villig til at rejse helt til England herfra for at blive viet på den rigtige måde, hvis han blot har forstået, hvordan det forholder sig; der findes ikke nogen ung kvinde i vort samfund, der elsker evangeliet og ønsker dets velsignelser, som vil lade sig vie på nogen anden måde.“ (*Discourses of Brigham Young,* side 195)

Og der er mange, der har rejst så langt og endnu længere for at opnå et tempelægteskabs velsignelser. Jeg har set en gruppe sidste dages hellige fra Japan, som har nægtet sig selv den daglige mad for at muliggøre den lange rejse til templet på Hawaii. I London mødte vi nogen, som havde undværet selv de mest nødvendige ting for at kunne få råd til den 11 000 km lang flyvetur fra Sydafrika til templet i Surrey, England. Deres øjne strålede, de var lutter smil, og man hørte vidnesbyrd fra deres læber, som var uhyre meget mere værd, end det havde kostet dem.

Jeg husker, hvordan jeg i New Zealand hørte et vidnesbyrd fra en mand, som havde rejst helt ovre fra den anden side af Australiens kyst. Han var tidligere blevet gift af de civile myndigheder og havde siden sluttet sig til kirken sammen med sin kone og sine børn. Han havde sammen med dem rejst hele vejen over det australske kontinent og over det Tasmanske Hav til Auckland, ned til templet i den smukke Waikata-dal. Så vidt jeg husker, sagde han omtrent sådan: „Vi havde ikke råd til at rejse. Vore jordiske ejendele bestod af en gammel bil, vore møbler og vore køkkenremedier. Jeg sagde til min familie: ‚Vi har ikke råd til at tage afsted.‘ Men så så jeg ind i min kones smukke øjne og på mine børns dejlige ansigter og sagde: ‚Men vi har heller ikke råd til *ikke* at tage afsted. Hvis Herren vil give mig styrke dertil, så kan jeg arbejde og tjene tilstrækkeligt til en anden bil, til andre køkkenremedier, men hvis jeg skulle miste de mennesker som jeg elsker mest, så ville jeg sandelig være fattig både her og i evigheden.‘“

Hvor kortsynede er mange af os ikke, hvor tilbøjelige er vi ikke til kun at tænke på dagen i dag uden at skænke morgendagen en tanke. Men det er lige så sikkert, at morgendagen kommer, som at dødens og adskillelsens time engang vil komme. Hvor vidunderligt er da ikke forsikringen om, at hvis vi blot indgår ægteskab på den rigtige måde og lever i retfærdighed, så vil dette slægtskab vare evigt, til trods for døden og tidens gang. Hvilken fred giver denne kundskab os ikke i sindet? Menneskene skriver kærlighedssange og synger dem ofte. De længes, håber og drømmer. Men alt dette er ikke andet end en romantisk længsel, med mindre ægteskabet besegles af én, hvis myndighed går ud over det jordiske liv.

Fra denne talerstol sagde præsident Joseph F. Smith for mange år siden: „Herrens hus er et ordens hus og ikke et forvirringens hus; og det betyder . . . at et ægteskab for tid og evighed ikke kan indgås uden ved Guds lov og efter hans hus's orden. Menneskene kan stræbe efter det, de kan foretage tomme ritualer her i livet, men det vil altsammen ingen nytte være til, medmindre det føres og besegles ved guddommelig myndighed i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn.“ (*Gospel Doctrine,* 1971-1972, Melchizedek Priesthood course of study, bind 2, side 1)

Til sidst vil jeg gerne fortælle jer en historie. Den er opdigtet, men princippet i den er sandt nok. Forestil jer to unge mennesker sammen på et tidspunkt, hvor det er fuldmåne, og hvor roserne blomstrer, og hvor de føler sig opfyldt af en hellig kærlighed. John siger til Maria: „Maria, jeg elsker dig. Jeg ønsker, at du skal være min kone og mor til vore børn. Men jeg ønsker kun det hele skal vare en kort tid, så siger vi farvel til hinanden.“ Og med tårer i øjnene ser hun på ham i måneskinnet: „John, du er vidunderlig. Der findes ingen i hele verden som dig. Jeg elsker dig, og jeg ønsker, at du skal være min ægtemand og far til vore børn, men kun for en tid og så farvel.“

Det lyder fuldstændig skørt, gør det ikke også? Og er det alligevel ikke i virkeligheden det, en ung mand siger til en ung kvinde, når han frier til hende, når nu muligheden findes for at indgå et evigt ægteskab under den nye og evige pagt; når de blot skubber dette tilside for at lade det erstatte af noget, som kun varer til døden dem skiller.

Livet er evigt. Den himmelske Gud har også muliggjort evig kærlighed og evige familiebånd.

Gud velsigne jer mine unge venner, sådan at I, når I ser frem til ægteskabet, ikke blot ser frem til et rigt fællesskab her i livet, men til en endnu bedre tid, hvor kærlighed og familiebånd er gjort evige gennem Guds løfte.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever, han, gennem hvilken denne myndighed er blevet os givet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hans magt, hans præstedømme findes blandt os og benyttes i hans hellige huse. Lad ikke hånt om, hvad han har givet os. Lev værdigt til at modtage det, og lad jeres slægtskab besegle af hans hellige præstedømme. Jeg nedbeder i ydmyghed disse velsignelser over jer, idet jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen.

Svar på en kaldelse

Fra mødet søndag eftermiddag ved generalkonferencen d. 7 april 1974

ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL

Brødre og søstre, jeg har kun et øjeblik, så der er ikke tid til en rigtig tale, men blot til nogle ord, hvorved jeg kan beskrive min taknemmelighed, der er heller ikke tid til at tale om kirkens lære, men blot til at jeg kan aflægge mit vidnesbyrd.

Jeg er taknemmelig for, at jeg er blevet kaldet af Herren gennem præsident Kimball.

Taknemmelig for, at I har opretholdt mig, en opretholdelse, der ikke var en retfærdiggørelse af min fortid, men en opfordring til mig om at handle bedre i fremtiden.

Jeg ønsker at udtrykke min taknemmelighed for ydmyge forældre, der i ord som i handling viste mig, at evangeliet og kirken er sande.

Taknemmelighed for en vidunderlig kvinde, Colleen, en hustru, man altid kan regne med, og som har gjort vort hjem til en sikker havn.

Jeg udtrykker taknemmelighed for min søn, der er missionær i Tyskland, for mine døtre og min svigersøn. For dem alle ønsker jeg inderligt, at deres liv og gerning må lykkes, og hvis støtte jeg må sætte dobbelt lid til, i den tid der kommer.

Taknemmelighed for at præsident Kimball er sådant et storslået eksempel for os alle sammen, ikke kun som profet, men for den måde, hvorpå han og søster Kimball er utrættelige i at udøve „ren og ubesmittet gudsdyrkelse". (Jakob 1:27) Præsidenten er et stort menneske uden selv at være sig det bevidst. Han ønsker ikke smiger, men at vi beviser vor tro på ham gennem vor livsførelse.

Taknemmelighed for den blidhed, hvor med præsident Harold B. Lee belærte os.

Taknemmelighed for præsidenterne Tanner og Romney og Benson og De Tolv, som jeg håber at kunne være til assistance. Deres liv genspejler hver især, at Gud har beredt dem til deres store stillinger, for Gud overraskes ikke.

Taknemmelighed for alle generalautoriteterne, som uden at trættes rejser overalt for at belære os, idet de uden at beklage sig forlader deres familier for at kunne gøre det. Denne kendsgerning sammenfattes ganske godt i en vittighed, som Richard L. Evans kom med, men en vittighed der ikke desto mindre kommer meget nær på sandheden. En dag, han var på vej et eller andet sted hen for at tilbringe endnu en week-end med konferencer, sagde han blidt: „Har I nogen sinde haft hjemve på vejen til lufthavnen?"

Taknemmelighed for de medlemmer af kirken, som har hjulpet mig i Tremonton-, Ogden- og Reno-distrikterne (de to første ligger i Utah, det tredie i Nevada. Red.), og for mine dejlige kolleger, De Tolvs regionalrepræsentater, især dem, som Herren har oprejst i andre lande her på jorden.

Taknemmelighed for de ivrige lærere og elever i kirkens uddannelsessystem i 50 lande; ialt udgør de en trediedel million.

Uendelig taknemmelighed skylder vi Jesus Kristus for hans forsoning, jeg er mig kun alt for bevidst, i hvor høj grad mine egne synder kræver soning. Jeg er ham også dybt taknemmelig for det vidnesbyrd, som han har givet mig, og som jeg med glæde har båret i omkring 35 lande. Når man kan betragte livet og menneskene med evangeliske øjne, så er det i virkeligheden et glimt af evigheden, man ser.

Jeg er vor himmelske Fader uendeligt taknemmelig for de velsignelser, som står i forhold til vor lydighed, men hvis rigelige udmåling gør ham til en gavmild Gud.

Jeg ved, at den bedømmelse, der må gå forud for vor indlemmelse i Det celestiale Rige, foregår efter den tjeneste, vi yder, og ikke vor status; efter den måde, hvorpå vi anvender vore talenter, og ikke vore talenters størrelse eller antal. Jeg ved, at det ikke i sig selv er nogen „forsikring" at være medlem af kirken, men en stadig mulighed for udvikling.

Endelig bærer jeg vidnesbyrd om, at det, en klog mand skrev, er sandt: „Hvis du ikke har valgt Guds rige fremfor alt, så er det i virkeligheden lige meget, hvad du så har valgt i stedet." Måtte Gud velsigne os alle i vort valg af kirken, så vi kan arbejde for rigets fremgang, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Dåb
Nordsjælland: 16. juni 1973
Vibeke Wetter Cederholm døbt af ældste Tim Lafferty, håndspålæggelse ved ældste Eldon Call.

1. december 1973
Lise Hjarup Andersen døbt af broder Paul Børge Andersen, håndspålæggelse ved samme.

6. juli 1974
Karla Maie Syhler døbt af ældste Norman Bodily, håndspålæggelse ved ældste John Jensen.

Odense: 20. juli 1974
Frank Le Fevre døbt af broder Palle Knudsen, håndspålæggelse ved broder Frants Knudsen.

27. juli 1974
Charlotte Dybvang Balazs døbt af broder Istvan Balazs, håndspålæggelse ved samme.

Slagelse: 3. august 1974
Karen Vita Sørensen døbt af ældste Karl H. Kleinert, håndspålæggelse ved ældste Kim Turner.

10. august 1974
Kenneth Vesterling Hanriksen døbt af broder Knud Edsberg Andersen, håndspålæggelse ved ældste Charles L. Sørensen.

Silkeborg: 31. august 1974
Lene Hansen døbt af broder Ulrik Hansen, håndspålæggelse ved broder Vagn Ole Darre.
Torben Hansen døbt af broder Ulrik Hansen, håndspålæggelse ved broder Vagn Ole Darre.
Bertha E. E. Andersen døbt af ældste Merrild F. Dickson, håndspålæggelse ved broder Novi Kjølby Sørensen.

København II: 10. august 1974
Jerszy Szyller døbt af ældste David Rawlinson, håndspålæggelse ved broder Finn Larsen.

København III: 10. august 1974
Elo Bendix Hansen døbt af broder Bjarne Bendix Engmann, håndspålæggelse ved broder Egon Auerback.
Mona Kirsten Nielsen døbt af broder Bjarne B. Engmann, håndspålæggelse ved broder Egon Auerback.
Jeanette Bendix Hansen døbt af broder Bjarne B. Engmann, håndspålæggelse ved broder Egon Auerback.

Odense: 26. maj 1974
Reinhardt Tage Christensen ordineret til lærer af broder Preben Devantier Jensen.

Ordinationer
Centrum Sj: 23. juni 1974
Frank Giesmann Lindhardt ordineret til lærer af broder Bent Giesmann Lindhardt.

9. juni 1974
Per Kiilerich Frederiksen ordineret til diakon af broder Henning K. Frederiksen.

Velsignelser
Århus: 4. august 1974
Ole Holm Bendtsens og Birgit Munkholm Thillemanns søn **Christian Holm Bendtsen** velsignet af sin fader.

Rønne: 4. august 1974
Frants J. Bøvings og Jerrild L. Graziers datter **Paula Selina Bøving** velsignet af broder Karl Rønholt Madsen.

Slagelse: 4. august 1974
Bent H. Jensens og Jytte B. G. L. Nielsens søn **Jakob Jensen** velsignet af broder Hans M. Larsen.

Boskilde: 14. juli 1974
Henning Klestrups og Ulla Klestrups datter **Marie Louise Klestrup** velsignet af broder Henning Frederiksen.

Odense: 7. juli 1974
Jørgen Mønsteds og Rita Haupts datter **Christina Mønsted Bendix** velsignet af sin fader.

4. august 1974
Lars Frees Hornemanns og Lillian Bohmanns søn **Christian Hornemann** velsignet af sin fader.

København III: 4. august 1974
Jens J. Bendtsens og Hanne Nielsens søn **Brian Vejhe** velsignet af ældste John Swensen.
Erik Poulsen Madsens og Anne Grethe Nielsens søn **Henrik Poulsen Madsen** velsignet af broder Hans Hjort Nielsen.

Bryllup
Den 13. juli 1974 blev **Ella Sørensen,** Vejle viet til **Allan Petersen,** København III i Fredericia Kirkebygning. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

EN MUSEHISTORIE

Der var engang en lille dum mus,
som var ked af at være grå.

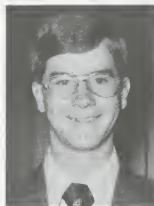
„Gid jeg var blå som himlen
eller grøn som græsset
eller hvid som sneen
eller rød som pølsen
eller dejlig ful som osten!"

sad den og ønskede.

Men da katten kom, var musen glad,
fordi den var grå som jorden.
Der havde den sit hul.

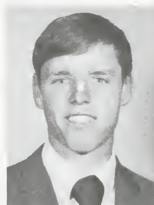
Louis Moe

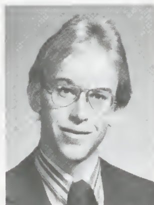
Følgende missionærer er ankommet til Den danske Mission den 8. august 1974:

Ronald Lee Baron
fra Murray, Utah.

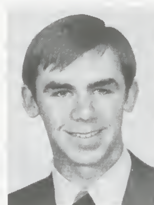

Jeff Donald Hammond
fra Holland, New York.

Larry Karl Ball
fra Sparks, Nevada.

Steven Russell Winward
fra Roy, Utah.

Michael Loyal West
fra Ogden, Utah.

Dale Lee Thompson
fra Pocatello, Idaho.

Mark Pearson Richards
fra Salt Lake City, Utah.

Craig Leon Powell
fra Safford, Arizona.

David Walter Gerhauser
fra Cladwell, Idaho.

Hvad gør man når en opskrift kræver vin eller spiritus?

AF FLORENCE B. PINNOCK

Der er flere, der har klaget, at der er så mange af opskrifterne i de nye kogebøger, der kræver tilsætning af spirituøse drikke. Opskrifterne er storartede, og man længes faktisk efter at kunne anvende dem på sin middagsplan. I spørger, hvad man kan bruge i stedet for vin og spiritus i disse opskrifter, fordi I simpelthen ikke har nogen form for spiritus i huset. Vi har nogle få forslag.

Alkoholholdige drikke anvendes hovedsagelig i opskrifter af tre grunde: 1. for at tilsætte smag; 2. for at mørne kødet; 3. for at fugte dessertkager og småkager til desserter. Smag kan man sætte på maden ved hjælp af ekstrakter i små flasker. Det bliver straks vanskeligere, når talen er om at mørne eller marinere kødet. Æblemost, citronsaft og vineddike kan bruges i marinade i stedet for spiritus. Lys druesaft kan med held anvendes i stedet for vin.

Husk altid, at når der i en opskrift står „tør" vin, skal man anvende en erstatning, der ikke er sød. Nogle mennesker bruger saften fra en dåse rejer i stedet for. Frugtsafter, som f. eks. orange-juice og druesaft kan erstatte vin i frugtkager, til småkager og desserter.

Hvis man vil fugte en mørk, fyldig frugtkage, kan man pakke den godt ind i et klæde, der er gennemvædet med mørk druesaft; det giver også kagen en ekstra god smag. Lys druesaft anvendes mest og bedst til at fugte og sætte smag på lys frugtkage.

Lys druesaft er god til at hælde over en frugtcocktail. Æblemost kan erstatte øl eller vin i oste-fondue. Consommé og bouillon kan erstatte spiritussen i visse opskrifter. Hertil kan man så føje lidt citronsaft til at kvikke. op på smagen, idet man samtidig udelader noget af saltet i opskriften.

Bare en dreng

AF GRACE F. WOOLTHER

Jørgen vendte den sidste side i sin dyrebog. Mon det ville være sjovt at være et af disse sjældne dyr, spekulerede han på.

Han satte bogen på hylden og gik ud i køkkenet. Mor havde lige fyldt kagedåsen op med friske småkager. „De er så små" sagde hun. „Du må gerne tage en håndfuld."

Men der kunne ikke være ret mange småkager i Jørgens hånd. „Hvis jeg var en blæksprutte", sagde han, „ville jeg have 8 blæksprutte-hænder fulde af småkager." Han takkede mor og løb ud for at lege.

Rødkælkehannen sang i æbletræet. Lige tæt ved var en rede. Jørgen kunne se det øverste af rødkælkehunnens hoved. Mon hun lå på fine blå æg?. Hvor mange var der? „Hvis jeg var en giraf med en rigtig lang hals kunne jeg se lige ned i reden", sagde Jørgen.

Han hørte sin mor kalde på sig. „Kom Jørgen", sagde hun. „Vi vil gå ned i skotøjsforretningen og købe et par nye sko til dig."

I butikken prøvede Jørgen adskillige par sko. Han kunne næsten lide dem allesammen, men mor sagde: „Du må få ét par".

„Hvis jeg var et tusindben", sagde Jørgen. „Skulle jeg have mindst 50 par sko."

Jørgen valgte et par, og så gik han og mor hjem.

Da Jørgen gik indenfor, tog han de nye sko ud af æsken. Læderet var glat og blankt, men han bestemte sig til at pudse dem med fars skosværte. Jørgen børstede og polerede, til de nye sko ligefrem strålede, og han var meget træt.

„Jeg er glad for, at jeg ikke er et tusindben", sagde han. „Så måtte jeg pudse halvtreds par sko."

„Du må hellere vaske hænder", sagde mor.

Jørgen gik ud i badeværelset og så sig i spejlet. Han så en mørk plet skosværte på halsen. Han måtte skrubbe sig grundigt for at få skosværten af.

„Jeg er glad for, at jeg ikke er en giraf", sagde Jørgen. „Og være nødt til at vaske sådan en forfærdelig lang hals."

Jørgen skrubbede sine hænder. „Jeg er glad for, at jeg ikke er en blæksprutte", sagde han. „Og skal vaske otte blækspruttehænder! Jeg tror, det er sjovest bare at være en dreng."

EN STÆRK VILJE

AF ELAINE CANNON

„Skal Zions ungdom fejle i forsvaret af sandhed og ret? Dette ofte sungne og ofte gentagne citat får fornyet betydning i en verden, hvor bevarelsen af de fysisk bedst udrustede ikke er så vigtig som bevarelsen af de moralsk bedst udrustede. At være, hvad vi burde være, når vi burde være det — at stå op og blive regnet med på rettens og sandhedens parti, det kræver virkelig moralsk mod. Det er det, som hele denne artikel handler om.

At længes inderligt efter moralsk mod, at føle behovet for det i sit liv, at værdsætte den vigtige rolle, som det spiller i den evige plan, er et almindeligt mål blandt åndeligt velopdragne unge Sidste Dages Hellige.

Hvordan får man det? Det er ikke en nyttegenstand, som kan købes.

Det er ikke en gave, som gives.

Det er en fornem egenskab, som man skal gøre sig fortjent til ved bøn, gennem uddannelse og gerninger.

Bed

om vejledning i livet.

om agtpågivenhed over for dig selv — dine stærke sider såvel som dine svagheder.

om forståelse af selve livet og de evangeliske principper, som styrer det.

om hukommelse, om vilje, om styrke til at handle.

Uddan dig

ved at studere evangeliets principper.

ved at sætte dig ind i korrekt omgangsform, fornuftige samtaleemner som et virkningsfuldt mål af forsvarsstyrke.

ved at iagttage den omgangskreds, du har, de oplevelser, du får.

ved med mellemrum at gøre status over de valg og afgørelser, du har truffet på din vej.

Udfor noget

Når du har uddannet og forberedt dig og bedt om vejledning og styrke, så beslut dig til at GØRE noget. Nogle simple praktiske vink med på vej kan være nyttige, indtil moralsk mod bliver en vane.

Læs skriften regelmæssigt, mere ivrigt og omhyggeligt, hvis du har en periode med fristelser.

Bind en lille snor om fingeren som en praktisk påmindelse.

Hav en lille notesbog på dig fuld af ædle, opbyggende tanker. Noter dine egne tanker ned.

Lær et virkningsfuldt vers, citat eller skriftsted udenad for at fremsige det for dig selv; lav en samling af dem!

Stol ikke på, at du selv eller nogen anden er fuldkommen, hævet over synd.

Fra „Den danske Stjerne“ April 1967